

POOJYA APPAJI'S VISION

By the blessings of Poojya Dr. Appaji, the Godutai Degree College of Arts and Commerce for women was started in the year 1973 with the objective of empowering women through value based education. It was inspired by the life and teaching of Godutai and guided by Dr. Appaji's vision. It provides a comprehensive education in arts and commerce degree courses. It is the most cherished dream of Appaji that our girl students should be spiritually guided, intellectually stimulated, and morally upright and socially committed. Then we can dream of building an ideal society and the nation. Appaji believes that the higher education does not mean mere acquisition of degrees, it is beyond. We foster traditional values and culture, which should enable them to face challenges in life.

EDUCATION PHILOSOPHY:

“Teaching and Learning not only for the sake of livelihood but also for the welfare others, thinking that serving humanity is serving god, is **Kayaka Dasoha Philosophy of Education**”

Poojya Dr. Sharnbaswappa Appaji

8th Peethadhipati, Sharnbasveshwar Samsthana
President Sharnbasveshwar Vidhya Vardhak Sangha
Chancellor, Sharanabasava University

FROM THE DESK OF CHIEF EDITOR

Man's inquisitive instinct could not leave him silent. His mind set him towards exploring, inventing and discovering the unknown, known and findings in different fields of research like Art, Literature, Science and Technology which further resulted in remarkable increasing growth and development of research activities. In this regard, our faculty members have been incessantly contributing in the field of research by writing research articles under the stewardship and guidance of Poojya Dr. Sharnbaswappa Appaji. In consequence with, they have been writing research articles related to their subjects, fields and publishing them. I wish that these research articles would be a source of resource for the future research scholars.

PRINCIPAL AND CHIEF EDITOR

Fax No: 08472,273556 Contact No: 08472-220835

Email id: principal@godutaidegree.org | www.godutaidegree.org

EDITORIAL BOARD

Dr. Neelambika Sherikar
Editor-In-Chief

Smt. Shridevi Harawal
Executive Editor & Publisher

Dr. Siddamma Guded
-Review Editor-

Dr. Seema Patil
-Assistant Editor-

Dr. Indira B Shetkar
-Editor-

ISSN 2454-7255

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

INTERNAL ADVISORY BOARD

1. Prof. C S Ugaji
Registrar, Sharanabasaveshwar Vidya
Vardhaka Sangha, Kalaburagi

2. Dr. V D Mythri
APPA Institute of Engineering &
Technology, Kalaburagi

3. Dr. Anilkumar Bidve
Dean, APPA Institute of Engineering &
Technology, Kalaburagi

4. Dr. S G Dollegoudar
Principal, Sharanabasaveshwar College of
Arts, Kalaburagi.

5. Dr. S Honnalli
Director, Doddappa Appa Institute of MBA
Kalaburagi.

6. Dr. Harishchandra S B
Associate Professor, Dept of MBA,
APPA Engineering College, Kalaburagi.

Shodha

International Recognition Multi disciplinary Research Journal

CONTENTS

ISSN 2454-7255

VOL 7|ISSUE 2|March-2016

SL NO	Title & Name of the Author (S)	Page No
1.	ದಾಸೋಹಯೋಗಿ - ಪರಮ ಪೂಜ್ಯ ಡಾ ಶರಣಬಸವಪ್ಪ ಅಪ್ಪ Dr. Neelambika Policepatil (Sherikar)	5
2.	ಅಂತರಾಳದ ಒಡಲಿನಿಂದ Smt, Shridevi S. Harwal	15
3.	Dhyan Chand [Field Hockey Player] Smt Janaki. Hosur	19
4.	The on-going UG Education System Dr. Indira B Shetkar	29
5.	The Performing art Theatre Dr. Seema Patil	35
6.	Language for Human Understanding and World Peace Smt. Savitri S. Jambaldinni	40
7.	ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧ ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರ "ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ" ಸುವರ್ಣ.ಎಸ್.ಹುಡೇದ	43
8.	Jan Dhan Yojana: Challenges and Opportunies Dr. Siddamma.R.Guded.	48
9.	A comparative study of sports personality and motor ability of inter university players Smt. Jayalaxmi	56
10.	ಶ್ರೀ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಖೋಬಾ ಅವರ 'ಐವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ' ಕೃತಿಯ ಒಂದು ನೋಟ ಶ್ರೀಮತಿ ಪ್ರಭಾವತಿ ಎಸ್. ಚಿತಕೋಟಿ	62

ISSN 2454-7255**Original Article****VOL 7|ISSUE 2|March-2016**

Shodha International Recognition

Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

ದಾಸೋಹಯೋಗಿ - ಪರಮ ಪೂಜ್ಯ ಡಾ|| ಶರಣಬಸವಪ್ಪ ಅಪ್ಪ

Dr. Neelambika Policepatil (Sherikar)

Principal, Godutai Doddappa Appa Arts & Commerce, Degree College for Women

Kalaburagi-585103

ಪೀಠಿಕೆ:-

ಮಹಾದಾಸೋಹಿ, ದಾಸೋಹಭಾಂಡಾರಿ ಶರಣಬಸವರ ತಪಸ್ಸಿನ ನೆಲೆಯಾದ ಮಹಾಮನೆಯಲ್ಲಿ, ದಾಸೋಹಿಗಳ ಉದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ಪೂಜ್ಯರು. ಅವರು ಕಣ್ಣುತೆರೆದಾಗಲೇ 'ದಾಸೋಹ' ಪರಿಸರದ ಗಾಳಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು, ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನೀರು ದಾಸೋಹ ಪರಿಸರದ್ದು, ದಾಸೋಹ ಪರಿಸರದ ಮಹಾದಾಸೋಹಿ ತಾಯಿಯ ಎದೆಯಿಂದ ಕುಡಿದ ಹಾಲು ದಾಸೋಹಂ ಭಾವನೆಯದು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಅದೇ ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕಾಗಿದ್ದರಿಂದ 'ಮಹಾದಾಸೋಹ' ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

'ದಾಸೋಹ'ವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನು ಬದುಕುತ್ತಾನೆ, ಬದುಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಪೂಜ್ಯರು, ಅದರರ್ಥವನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ 'ಪ್ರಸಾದ' ಎನ್ನುವರ್ಥಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬದುಕಿನ ನಾನಾನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದರರ್ಥವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, 'ಜಗದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾಧರ್ಮಗಳ ಮೂಲ ದಾಸೋಹವಯ್ಯ'-ಎನ್ನುತ್ತ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಹಾದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

- 1) ತಾನಿಲ್ಲದೆ ನೀಡುವದು ದಾಸೋಹ
- 2) ತನ್ನ ಪಾಡಿಗಲ್ಲದೆ ಪರಹಿತಮಾಡುತ್ತಾ ಲಿಂಗಾರ್ಪಿತವೆಂದು ಅರ್ಪಣೆಗೈವುದೇ ದಾಸೋಹ
- 3) ಶರಣರ ಸಂಗವೇ ದಾಸೋಹವಯ್ಯ
- 4) ಸಕಲಜೀವಾತ್ಮರಿಗೆ ಲೇಸನ್ನೆ ಬಯಸಿ ಶಾಂತಿಯನರುಹುವದೆ ದಾಸೋಹ
- 5) ಸತ್ಯ-ಸುಂದರ-ಶಿವನಾಗುವದೇ ದಾಸೋಹ

ದೇವರು, ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡ ಪೂಜ್ಯರು ಸ್ವತಃ ದೇವರು ಮಹಾದಾಸೋಹಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಜೀವಕುಲಕ್ಕೆ ಏನುಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನು ಹಮ್ಮು-

ಬಿಮ್ಮುಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿರಪೇಕ್ಷಭಾವದಿಂದ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಿಸರ್ಗದತ್ತವಾಗಿ ಶಿವನು ಕೊಟ್ಟುದರಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. 'ತಾಯಿಗಳರ್ಥದಿಂದ ಕೂಸು ಜನಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಆಕೆಯ ಮೊಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹುಟ್ಟುವ ಮಗು ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪರದಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅವರ ಮಾತು ಸತ್ಯಮಾತು ಸತ್ವಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ದಾಸೋಹ ಬದುಕಿನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬಡವ-ಶ್ರೀಮಂತ, ಕನಿಷ್ಠ-ಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂಬ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ ಯಾರುಬೇಕಾದರೂ ಇಂತಹ ಸಾಧನೆಗೆ ತೊಡಗಬಹುದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಹಂಕಾರನಿರಸನವೇ ದಾಸೋಹಸಾಧನೆಯ ಸಕೀಲವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಹಂಕಾರ ತ್ಯಜಿಸಿ 'ಶಿವನ ಸೊಮ್ಮು ಶಿವಾಂಶಿಕರಿಗೆ'-ಎಂಬ ದಾಸೋಹಂ ಭಾವನೆಯಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸತ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಸದಾಚಾರದ ಬದುಕನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ, ಸುಂದರ ಬದುಕನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಶಿವ ಬದುಕನ್ನಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯ-ಸುಂದರ-ಶಿವಯುಕ್ತವಾದುದು ದಾಸೋಹದ ಜೀವನವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ದಾಸೋಹದ ಕೇಡಾಗಿರುವ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಶರಣರು ಬಿಟ್ಟು ನಿಸರ್ಗ ಸಹಜವಾಗಿ ದೊರಕಿರುವವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಉಂಡರು-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವಿಗಳು ಕಸಿದು ತಿನ್ನುವ ಹದ್ದಾಗಬಾರದು, ಹೊಡೆದು ತಿನ್ನುವ ಬೇಡರಾಗಬಾರದು. ದಾಸೋಹಿಗಳಾಗಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಪೂಜ್ಯರು 'ದಾಸೋಹಮಯಂ ಜಗತ್ಸರ್ವಂ'-ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರವೊಂದರಲ್ಲಿ 'ಸರ್ವದರಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹಬೇಕು'-ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಆಗಮ ಪುರಾಣಗಳ ಮರ್ಮವನರಿತ ಫಲ ದಾಸೋಹವಯ್ಯಾ.
ಜಿನ ಬುದ್ಧ ನಿರಂಕಾರಿ ಧರ್ಮಗಳ ಮರ್ಮವನರಿತ ಫಲ ದಾಸೋಹವಯ್ಯಾ
ಕ್ರೈಸ್ತ ಇಸ್ಲಾಂ ಫಾರ್ಸಿ ಧರ್ಮಗಳ ಮರ್ಮವನರಿತ ಫಲ ದಾಸೋಹವಯ್ಯಾ
ಪುರಾತನರು ಬಸವಾದಿ ಪ್ರಮಥರು ಶರಣಬಸವನ ಪರಂಪರೆಯವರು
ವಚನವನೋದಿ ಪ್ರಸಂಗಾನುಭವದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು ಅರಿದ ಫಲ ದಾಸೋಹವಯ್ಯಾ
ಈಶಾವಾಸ್ಯಂ ಜಗತ್ಸರ್ವಂ ಎಂಬುದಾಗಿ ಜಗವೆಲ್ಲ ದೇಗುಲವಾದಾಗ
ಜಗದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಮರ್ಮ ದಾಸೋಹವಯ್ಯಾ
ಅದು ಕಾರಣ ಸರ್ವದರಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹ ಬೇಕೆಂಬ ಸೂತ್ರ ವಿಶ್ವಧರ್ಮವಯ್ಯಾ
ಮಹಾದಾಸೋಹಿ ಶರಣಬಸವ.

ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ವರಿಗೂ ದಾಸೋಹ ತತ್ವ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು ಎನ್ನುತದೆ ಈ ದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರ. ತಾನು ದಾಸೋಹಿ ಆಗುವದರೊಂದಿಗೆ ಇತರರು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, 'ದಾಸೋಹ ಕಾಣು, ಸರ್ವರಿಗೂ ಕಾಣಿಸು' ಎನ್ನುವ ಧ್ಯೇಯವಾಕ್ಯ ಈ ಸೂತ್ರದ್ದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ದಾಸೋಹ (ಪರೋಪಕಾರ) ಮಾಡುವುದು ಜೀವನದ ಪರಮಗುರಿ ಆಗಬೇಕು. ಇದು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ಅಜ್ಞಾನ; ಅಜ್ಞಾನವೇ ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾವು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇದನ್ನು ಕೊಡುವ ತನಕ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು

ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿದೆ; ಏನೆಲ್ಲ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಇದೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅದು ವ್ಯಾಪ್ತದಂತ ಜೀವನ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಧ್ಯೇಯವೇ ದಾಸೋಹವಾಗಬೇಕು. ಯಾವ ದಾಸೋಹದ ಮೂಲಕ ಬಸವಾದಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಮರ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೈಲಾಸಮಾಡಿದರೋ ಯಾವ ದಾಸೋಹದ ಮೂಲಕ ಶರಣಬಸವರು ದೇವರ ದೇವರಾದರೂ ಅಂತಹ ದಾಸೋಹದ ಪಥದಿಂದ ನಾವುಗಳು ಇಂದು ಮಹತ್ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮಾನುಸಂಧಿಯಾಗಿರುವ ಅಪ್ಪಾವರು ಅಷ್ಟಾವರಣ, ಪಂಚಾಚಾರ ಷಟ್ಸ್ಥಲ ಅನುಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ದಾಸೋಹತತ್ವ ಲೇಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಭಕ್ತಿದಾಸೋಹವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. 'ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಭಕ್ತರುದ್ರಾಕ್ಷಿ ಮಂತ್ರ' ಮೂಲಕವಾಗಿ ದಾಸೋಹ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಅಹಂಮಿಕೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದ ಪಡೆಯಬೇಕೆನ್ನುವರು. ಹೀಗೆ ಅಷ್ಟಾವರಣಿಯಾದ ಸಾಧಕ ಲಿಂಗಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗೋಪಾಸಕನಾಗಿ, ಸದಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಸತ್ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ, ಶಿವಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವನನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತಾ ಭೃತ್ಯಾಚಾರದಲ್ಲಿ-ಶಿವಭಕ್ತರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ಪರನಾಗುತ್ತ ಗಣಾಚಾರದಲ್ಲಿ-ಶಿವಭಕ್ತ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಜವಾಬ್ದಾರನಾಗಿರುತ್ತ ಇರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಕ್ತನು ಮೊದಲು ಭಕ್ತದಾಸೋಹಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಮಾಹೇಶ್ವರನಾಗುತ್ತ ಅವಧಾನಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಸಾದಿಯಾಗುತ್ತ, ಅನುಭಾವಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಿಯಾಗುತ್ತ ಆನಂದ ಭಕ್ತಿ ಶರಣನಾಗುತ್ತ, ಸಮರಸ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಐಕ್ಯವಾಗುತ್ತ-ಷಟ್ಸ್ಥಲದಾಸೋಹ ಸಂಪನ್ನರಾಗಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಹೀಗೆ ಪೂಜ್ಯರು ಜಂಗಮ ಮುಖಾಂತರ ಲಿಂಗವನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ದಾಸೋಹ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅಪ್ಪಾ ಅವರಿಗೆ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿ-ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಪ್ರೀತಿ. ಇದು ಆ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಪರಮ ಸೂತ್ರವುಹೌದು. ಮೂಲತಃ ಶರಣಬಸವರೇ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ದಾಸೋಹಂಗೈದವರು. ತಮ್ಮ ಹೊಲದ ಬೇಲಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ಹಾಕಿ, ದಂಟಿಗೊಂದು ಮಗಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ರಂಜಣಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ನೀರುಹಾಕಿ ದಾಸೋಹಗೈದವರು, ಅವರ ಆ ದಾಸೋಹ ನಮ್ಮ ಜನಪದರು ತಮ್ಮ ದಾಸೋಹ ವಾಣಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಹೀಗೆ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಹಕ್ಕಿ ಬಂದಾವ ಹಾರಿ ತೆನಿಯ ತಿಂದಾವ ಹೀರಿ

ಗಿಡದ ನೆರಳಿಗೆ ಕುಂತಾವ / ಮತಾಡುತ್ತಾವ

ಶಿವಹಾನ ಏನು ಶರಣಪ್ಪ

ಮತ್ತೊಂದು ತ್ರಿಪದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ 'ದಾಸೋಹ ಇಷ್ಟಾರ ಶರಣಪ್ಪ' - ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ ದಾಸೋಹ ಮಾಡಿದ ಮಹಾಪುರುಷರವರು ಇಂತಹ ದಾಸೋಹ ಪುರುಷರವರು. ಇಂತಹ ದಾಸೋಹ ಪುರುಷರ ಛಾಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಪ್ಪಾವರು ಈ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಆಕಳು-ಕರುಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಜೋಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಅವುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ತಪ್ಪಾದರೂ ಸಹಿಸುವವರಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಇಲಿಗಳು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೊಡೆಯಬೇಡಿರೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅವರು ಗೈಯುತ್ತಿರುವ ಜ್ಞಾನದಾಸೋಹವಂತೂ ಇಂದು ಜಗತ್ತಿದ್ದವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ, ಎಲ್ಲೆಲಿಯೂ ಅಕ್ಷರದ ಕ್ರಾಂತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಿ ಜ್ಞಾನ ದಾಸೋಹಗಳೆನಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರೀತಿ ಹಾಸ್ಯೇಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ರ್ಯಾಂಕ ಪಡೆದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ನೀಡಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದವರಿಗೂ ಹಣವನ್ನು ನೀಡಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಪ್ಪಾವರ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿಯಂತು ಮೆಚ್ಚುವಂತಹದು ಅವರ ಜ್ಞಾನ ದಾಸೋಹದ ಪರಿಧಿ ಬಿಚ್ಚುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಖುದ್ದಾಗಿ ತಾವೇ ಸಾಹಿತಿಗಳಾಗಿದ್ದರಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೊರಗಿನವರು ಪುಸ್ತಕ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳಿಗೂ ಹಾಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಲಕ್ಷವಾದರೂ ಸರಿ ಖರೀದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪ್ರಸಾದ ದಾಸೋಹ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಹಸಿದೊಡಲುಗಳು ದಿನಾಲೂ ಅವರ ದಾಸೋಹ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಗೊಂಡಿವೆ ತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸಾದ ಪಡೆದು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಇಂದು ಸಮಾಜದ ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. 'ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯ ಸಜ್ಜಕ' 'ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯ ನುಚ್ಚು-ಎಂದೇ ಅವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಪ್ರಸಾದ ಪಡೆದರೆ ಮೈಯಲ್ಲಿರುವ ರೋಗಗಳು ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆಯೆಂಬ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ ಭಕ್ತ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿದೆ. ಅಗರ್ಭ ಶ್ರೀಮಂತರು ಸಹ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಪ್ರಸಾದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಶೈವರು ಶಿವದೇವಾಲಯವನೊಡೆಯಬಲ್ಲರೆ?

ವೈಷ್ಣವರು ವಿಷ್ಣುದೇವಾಲಯವನೊಡೆಯಬಲ್ಲರೆ

ಜಿನಬುದ್ಧರು ಬಸದಿ ವಿಹಾರಗಳ ದ್ವಂಸಗೊಳಿಸಬಲ್ಲರೆ

ಕ್ರೈಸ್ತ ಮಮ್ತಿಯರು ಚರ್ಚು ಮಸೀದಿಗಳನ್ನು

ನಾಶಗೊಳಿಸಬಲ್ಲರೆ?

ಕಟ್ಟಿದ ಕಲ್ಲು ಒಡೆಯಬಲ್ಲರಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಒಡೆಯಬಲ್ಲರೆ?

ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬನೆ ದೇವ ನಾಮ ಹಲವಾರು

ದೇವನೊಬ್ಬ ನಿನಗಾಗಿ ಮಾಡದೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಕ್ಕಾಗಿ

ಒಡೆದರಲ್ಲದೆ ನಿನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ

ಒಡೆಯಲಾಗದು ಒಡೆಯಲಾಗದು ಕೆಡಿಸಲಾಗದು

ಬೈಯಲಾಗದು ಬೈಯಲಾಗದು ಬೈಯ್ದು ನೋಯಿಸಲಾಗದು

ಈ ಭಿನ್ನಭಾವ ಮನುಜನ ಮನದಲ್ಲಿ ಈಹುದಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲ

ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅನ್ಯವ ತೆಗೆದು ತನ್ನಂತೆ ಮಾಡುವ

ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನೆ ಕಂಡೆ

ನೀನು ನೊಂದರು ಅನ್ಯರ ನೋಯಿಸದಿರು

ದಾಸೋಹ ಬಹುದಲ್ಲಿ

ಪೂಜ್ಯರ ಈ ದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರ 'ದಾಸೋಹ'-ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಂತಿದೆ, 'ಕಟ್ಟಿದ ಕಲ್ಲು ಒಡೆಯಬಲ್ಲರಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಒಡೆಯಬಲ್ಲರೆ' 'ಮಂದಿರಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾದ ಕಾಯವ ಕೆಡಿಸಲಾಗದು,' 'ನೀನು ನೋಯ್ದರೂ ಅನ್ಯರ ನೋಯಿಸದಿರು'-ಇವೆಲ್ಲ ಸಾಲುಗಳು ದಾಸೋಹಿಯಾಗು ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ ದೇವರು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಇದ್ದಾನೆ- ಎಂಬ ವಿಶಾಲಾರ್ಥ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಅವನಿಗಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ, ಗುಡಿ-ಗುಂಡಾರ, ಬಸೀದಿ, ಚರ್ಚ್ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಒಡೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಒಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮತಾಂಧರರು ಅರಿಯಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅರಿವು ದಾಸೋಹವೇ ದೇವರನಾಮ ಹಲವಾದರೂ ಅವನೊಬ್ಬನೆ! ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮದವರು ಕೂಡಿ ಬಾಳಬೇಕು- ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ನೀನು ನೋಯ್ದರೂ ಅನ್ಯರನ್ನು ನೋಯಿಸದಿರು'-ಎಂಬ ಸಾಲಂತು ಶಾಂತಿವಾಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಮಹಾತ್ಮನಾಗುವ ಮೆಟ್ಟಿಲಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಮಹಾಪುರುಷರಲ್ಲಿ ನಾವು ಗುರುತಿಸಿರುವುದು ಇದೇ ತಾನೇ ಇದು ದಾಸೋಹದ ಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬುದು ಅಪ್ಪಾವರ ಆಶಯ.

ಪೂಜ್ಯರು ಮಹಾಮನೆಗೆ ಬರುವ ಅಸಂಖ್ಯಾತರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಭೇದಭಾವ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರವರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಧರ್ಮದವರಿಗೂ ನೋವ ನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ.

ಸಂತಾನವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಜನ ಅಪ್ಪಾವರಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮೂಢರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳದೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ತಳಹದಿಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬೇಡಿಬಂದ ಭಕ್ತ ದಂಪತಿಗಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂತಾನ ದಾಸೋಹ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಪೂಜ್ಯರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಿಸುವ ರೀತಿ ನೋಡುವದೇ ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ವಿಷಯ.

ಅನುಭಾವದಾಸೋಹ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಅಖಿಲಭಾರತ ಅನುಭವಮಂಟಪದ ಮುಖಾಂತರ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿ ಸೋಮವಾರ, ಅಮವಾಸೆ, ಶ್ರಾವಣಮಾಸ ಪರ್ಯಂತ ನಲ್ವತ್ತು ದಿನಗಳವರೆಗೆ, ದಸರಾಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ-ಹೀಗೆ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಇದು ಸತ್ತಂಗರೆಪ್ಪಾ, ಸತ್ತಂಗದಿಂದ ಆತ್ಮದರಿವು ಆಗುತ್ತದೆ'- ಎನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶಿವಾನುಭವ ಸತ್ತಂಗದಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಿವನ ಹಂಬಲದ ಕಿಡಿಹೊತ್ತುತ್ತದೆಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಅವರಲ್ಲಿದೆ.

ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಇಂದು ಜಗತ್ತು ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸ-ಹೊಸ ಅವಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದಾಸೋಹ ಭಾವನೆ ಇರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ದಾಸೋಹಂ ಭಾವನೆಯ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಸುಖವನ್ನು, ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವು, ಸುಜ್ಞಾನ ವಿಲ್ಲದ ವಿಜ್ಞಾನ ಕುರುಡಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಾಗದೆ ವಿಜ್ಞಾನವು ಮಾನವನ ಬದುಕನ್ನು ಎತ್ತರಿಸುವ ಸುಖವನ್ನಾಗಿ ನೀಡುವ ಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವನ ಬದುಕನ್ನೆ ನುಂಗಿತೇಗುವ ರಾಕ್ಷಸಾದರೆ ಗತಿಯೇನು? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸುಜ್ಞಾನ ಅಳವಡಿಸಬೇಕು ಅಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ವಿಜ್ಞಾನ ದಾಸೋಹ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಬರೀ ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಯಂತ್ರನಾಗದೆ ದಾಸೋಹಂ ಭಾವದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಮಹಾವಿಜ್ಞಾನಿ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಕ್ತಿಯೋಗಿ:-

'ಭಕ್ತಿದೇವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವ ಮಾರ್ಗ ಇಂತಹ ಮಾತನಾಡುವ ಮಾರ್ಗ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶ ವಾಗಿದ್ದರೆ ಪರಮಾತ್ಮ ಮತ್ತು ಭಕ್ತನ ಮಧ್ಯೆ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಸಂಬಂಧ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಭಕ್ತಿ ಇಮ್ಮುಖವಾಗದೆ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಒಮ್ಮುಖದಿಂದ ಪರಶಿವನನ್ನು ಸನನ್ಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಬೇಕು ಭಕ್ತನಾದಮೇಲೆ ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕು

ದಾಸೋಹ ಯೋಗಿ:-

'ದಾಸೋಹಿ ಶರಣಪ್ಪ ದಾಸೋಹ ತಾಕಲಿಸಿ

ಹಸಿವಿನ ತಾಪ ಹಿಂಗಿಸಿ | ಶರಣಪ್ಪ

ದಾಸೋಹ ಭಂಡಾರಿ ತಾವಿನಿಸಿ

ಎಂದು ಒಂದಡೆ ಹಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದಡೆ

'ಶರಣಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಾಸೋಹದ ಪರಿಯೇನು ಹಾಡಲಿ

ಕರಕರದು ಅನ್ನ ನೀಕೊಟ್ಟಿ | ಮರತ್ಯದ

ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಕಿಗೂ ಸಲವಿದಿ

ಶರಣಬಸವರು ಬಹಳ ಓದಿದವರಲ್ಲಿ, ಬರೆದವರಲ್ಲಿ ಅವರು ಜನಮಾನಸ ಪಟಲದ ಮೇಲೆ ದಾಸೋಹ ತತ್ವಬರೆದರು ದಾಸೋಹ ಅನು ಸಂಧಾನದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಬರೆದರು. ದಾಸೋಹ ಸೇವೆಯನ್ನು ಬರೆದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವರ ಅನುಭವವೇ ಕಾರಣವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅದನ್ನೆ ಹಾದಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು ಎಂಬುದು ಅವರ ಆಶಯ. ದಾಸೋಹ ಸೇವೆಯನ್ನು ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಜ್ಞಾನವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಶರಣಬಸವರು ಇಂದುಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದ್ದಾರೆನ್ನುತ್ತಾರೆ

ಭಕ್ತಿಯೋಗಿ:-

ಭಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಅಪಾರವಾದ ನಂಬಿಕೆ ನಿಷ್ಠೆ ಇದು ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕನು, ಭಕ್ತನು ಪರಶಿವನ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಶರಣಾಗತ, ಸಮರ್ಪಣಾ ಭಾವವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ ಭಕ್ತ ಹುಟ್ಟು-ಸಾವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಹೊಂದಿ ಮುಕ್ತಿ ಹೊಂದುವದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವಿದು. ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಶಿವತತ್ವ ಅರಿತರೆ ಸಾಲದು ಶಿವನ ಮೇಲೆ ಅಪಾರವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ ಏಕೆಂದರೆ ಶಿವನು 'ಭಕ್ತವ್ರತ'.

ಪೂಜ್ಯ ಡಾ|| ಶರಣಬಸವಪ್ಪ ಅಪ್ಪನವರು ಪರಶಿವನ ಮೇಲೆ ಅಪಾರವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರು ಪರಶಿವನ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಭಕ್ತಿಯಷ್ಟು ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಹಾದಾಸೋಹಿ ಶರಣಬಸವೇಶ್ವರರ ಮೇಲಿಟ್ಟವರು.

'ಕಲಬುರ್ಗಿ ಶರಣರು ದೇವರ ದೇವರು

ನೆನಪಿರಲಿ ನಮ್ಮ ಮನದಾಗ / ಶರಣರ

ಕರುಣೆಯು ಇರಲಿ ತಲಿಮ್ಯಾಲ.

ಎಂಬ ಜನಪದ ವಾಣಿಯನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ 'ಎಲ್ಲಾ ಅವರದೆ ಮಾಡಿಸುವವರು ಅವರು, ಮಾಡುವವರು ಅವರು-ಎಂಬ ಭಕ್ತಿನುಡಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರಿಂದ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮ ತತ್ವಗಳಾದ ಅಷ್ಟಾವರಣ ಪಂಚಾರ ಷಟ್ಪಲಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಭಕ್ತಿ ಅನುಭವವು ದೈವೀ ಅನುಭವದ ಪ್ರಥಮ ಹಂತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಷಟ್ಪಲದ ಸಾಧನೆ ಆರಂಭಗೊಳ್ಳುವುದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಎನ್ನುವರು. ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಸಾಧನೆಯ ಸಿದ್ಧಿ ಐಕ್ಯಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಪೂಜ್ಯರ ಭಕ್ತಿಯ ತಿಳಿಯಲು ಅವರೇ ರಚಿಸಿರುವ ಮಹಾದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಮನನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಮ್ಮೊಂದು ಮಹಾದಾಸೋಹ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ಸತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸಂಬಂಧವೇ ಪ್ರೇಮ'-67

ಸತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸಂಬಂಧವೇ ಪ್ರೇಮ, ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸಂಬಂಧವೇ ಮಮತೆ, ಬಂಧುಬಾಂಧವರಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸಂಬಂಧವೇ ಸ್ನೇಹ, ಗುರು ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿಟ್ಟ ನಿರಂತರ ಅತೀ ಪ್ರೇಮವೇ ಭಕ್ತಿ ಹಾಗೆಯೇ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಪ್ರೇಮವೇ ಭಕ್ತಿ. ಇಂತಹ ಭಕ್ತಿ ದಾಸೋಹದ ಸಿದ್ಧಿಯಿಂದ ತಾಕಿಕದಲ್ಲಿಟ್ಟ ಅತಿಶಯದ ಈ ಪ್ರೇಮಭಾವವೇ ಪರಮಾತ್ಮ ನೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಭಕ್ತಿ, ಅದರಿಂದ ಭಗವಂತನ ಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಅವರ ಅಚಲವಾದ ನಂಬಿಕೆ.

ರೈತನು ಭೂಮಿತಾಯಿಯ ಮಡಿಲಿಗೆ ಒಂದುಚೀಲ ಬೀಜಬಿತ್ತಿದಾಗ ಭೂತಾಯಿ ಆತನಿಗೆ ನೂರಾರು ಚೀಲ ವಾಪಸು ನೀಡುವಂತೆ, ಸಾಧಕನು ದೇವರಿಗೆ ತನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರೆ, ದೇವರು ಭಕ್ತನನ್ನು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಇತ್ತು ಪೊರೆಯುತ್ತಾನೆಂಬುದು ಅಷ್ಟಾ ಅವರ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ. ಈ ವಿಶ್ವಾಸ ಅವರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಇಂಬಾಗಿದೆ, ತಮ್ಮ

ತಂದೆಯವರ ಕಾಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇಂದು ನೂರು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಏನೆಲ್ಲವನ್ನು ಅವರು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಶರಣಬಸವೇಶ್ವರರು ಕಾರಣರು-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅವರ ಅಚಲವಾದ ನಂಬಿಕೆಗೆ ದ್ಯೂತಕ.

ತಮ್ಮ ಇನ್ನೊಂದು ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ

“ನಿನ್ನೆ ಕೂಡ ಮಾತನಾಡಲು ಹೋದೆ”-78

ಪರಮಾತ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಭಕ್ತಿಭಾಷೆಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಭಕ್ತಿ ಶೂನ್ಯಗೊಳಿಸಿ ಕೇವಲ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ದೇವರ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವರಿಗೆ ಭಕ್ತಿ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಭಕ್ತಿ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ದೇವರನ್ನು ನಂಬಿ ಹಂಬಲಿಸಿ ಕರೆದರೆ ಓಗೊಟ್ಟು ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಕ್ತಿಗೆ ನಿರಹಂಕಾರ ಮೊದಲ ಮೆಟ್ಟಿಲು ‘ಹಮ್ಮಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಭಕ್ತಿ ಮೂಲವಾಗಿ ಅಂತಹ ಪೂಜೆಯು ಕರ್ಮವಾಗುತ್ತದೆ’-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಹಂಕಾರವೆಂಬ ಸಿಗುರು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಮಾಡುವ ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ಶಿವಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗಿ ಪರಿಶಿವನಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾಗುವವು. ಅಂತಹ ಭಕ್ತಿಗೆ ಪರಿಶಿವನ ಕರುಣೆ ಸದಾ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಕ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲು ಸಜ್ಜನ, ಮನಸ್ಸು ಈ ಮನಸ್ಸು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕೂಡ ವಿಚಲಿತವಾಗಬಾರದು, ಕಳಂಕಗೊಳ್ಳಬಾರದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಹಿಮಾಲಯದಂತಹ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೂ, ಹಿಮಾಲಯದಂತೆ ಬೆಚ್ಚದೆ ಬೆದರದೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪರಮಾತ್ಮ ಒಲಿಯಲಿ ಒಲಿಯದಿರಲಿ ಭಕ್ತಿಯ ಒರತೆ ಬತ್ತಬಾರದು. ಅದು ನಿರಂತರ ಪುಟಿಯುವ ಸೆಲೆಯಾಗಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಪ್ಪನವರು 13 ವರ್ಷದವರಿದ್ದಾಗ ರಜಾಕಾರರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗಿನ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಲಿಂಗೈಕ್ಯ ಪೂಜ್ಯ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಅಪ್ಪಾ ತಮ್ಮ ಮಹಾಮನೆ ಬಿಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ಮಹಾದಾಸೋಹಿ ಶರಣಬಸವೇಶ್ವರರ ಮಹಾಪೂಜೆಗಾಗಿ ಅಂತಹ ದುರ್ಧರ ಪ್ರಸಂಗ ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಈಗಿನ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ನಿರ್ಭಿತರಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶರಣರ ಮಹಾಪೂಜೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಅದೇ ಭಕ್ತಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹಾಗರಗಿ ಮ

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ ಭಕ್ತಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ಉಂಟಾದ ನಿರ್ಭಿತಿ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥೈರ್ಯ-ಧೈರ್ಯಗಳು ಮುಂದಿನ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅಡಿಪಾಯವಾದವು, ಅವುಗಳಿಂದ ದೊರೆತ ಸ್ಪೂರ್ತಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಯಿತು.

‘ಸತಿ ಪತಿಗಳೊಂದಾದ ಭಕ್ತಿ ಹಿತವಾಗಿಪ್ಪುದು ಶಿವಂಗ-ಎಂಬ ಶರಣವಾಣಿಯಂತೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಸದ್ಗತಿ ಪಡೆಯುವ ಸಹಜ ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗ ಅವರದಾಗಿದೆ. ಅನೋನ್ಯ ಸತಿ-ಪತಿಭಾವದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಶಿವಪಾರಮ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿದ್ದೆ ಪಡೆಯಬಹುದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. “ಸತಿವಿಡಿದು ನಿರ್ವಾಣ ಸತಿ ಕಾಣುವದು”-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಕಾಣುತ್ತಲೆ 'ಶರಣ-ಸತಿ-ಲಿಂಗಪತಿ'-ಎಂಬ ಅನೋನ್ಯ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ದಾ.ಸೂ.ವೊಂದರ

“ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ”-65

ಕೇವಲ ಲಿಂಗ ಮಾತ್ರ ಪತಿಯಲ್ಲ, ಗುರು ಜಂಗಮರಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಭಾವ ಇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಪತಿ ಸತಿಯಾಗಿ ಮಂತ್ರ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಿ, ಭಸ್ಮಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಪಂಚಾಚಾರದ ನಡತೆಯನ್ನು ನಡೆಯಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮನಮುಟ್ಟಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮಾಡಿದೆಲ್ಲವು ವ್ಯರ್ಥ, ನಂಬಿಗೆಯಿಲ್ಲದ ಪೂಜೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅದು ಶಿವನಿಗೆ ಸಲ್ಲದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ತಿಯು ಪೂಜೆಯ ಸಮರತಿ ಸಮಕಳೆಯನ್ನು ಸಮವಾಗಿರಬೇಕು.

'ಈಶಾವಾಸ್ಯಂ ಇದು ಜಗತ್ ಸರ್ವಂ' -ಎಂಬುದಾಗಿ ಜಗವೆಲ್ಲ ದೇಗುಲವಾದಾಗ ಜಗದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮದವರು ದೇವರನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ವಿಧಿವಿಧಾನಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ದೈವಿಭಕ್ತಿಯು ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮದವನಾಗಿದ್ದರೂ ಮಾಡುವ ಭಕ್ತಿದಾಸೋಹ ಒಂದೇ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ಷಟ್ಪಲಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿ ದಾಸೋಹಂಗೈದು' ಭಕ್ತಿ ಬಾಳು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಪೂಜ್ಯರು ಗುರು-ಲಿಂಗ-ಜಂಗಮದಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರು. ತಮ್ಮ ತನು-ಮನ-ಧನಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಶಿವಾನಂದದಲ್ಲಿರುವವರು. ತ್ರಿಕಾಲಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಅರ್ಪಣೆ ಅನುಭಾವಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೂತಾಗ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಆ ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಘಟನೆಗಳು, ಕಥೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ವಿಷಯದ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬರುವ ಅದೇಷ್ಟೊ ಜನರಿಗೆ ಅವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಪರಿಪಾಠಂಟು ಅವರಿಗೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗಿರುವ ಹೆಸರಿನ ಹಿಡೆ ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕಾರ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರದೇಶ ಪರಂಪರೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಒಳಗೊಂಡಿವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೇವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಡಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೇ ಇಟ್ಟು ಕರೆಯುವದರಿಂದ ದಿನಾಕಾಲವು ಆ ದೇವರ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಜೀವನು ದೈವ ಸ್ವರೂಪನಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ದೇವರ ಹೆಸರು ಇಡುವದು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಕ್ತಿ ದಾಸೋಹವಾಗದೆ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುವಾತ ನಿಜಭಕ್ತನಾಗಲಾರ, ಏಕೆಂದರೆ ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ 'ನಾನು'-ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅಳಿದಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. 'ಭಕ್ತನಾಯಿತ್ತೆ ಭಕ್ತಿ ದಾಸೋಹ, ಯುಕ್ತನಾಯಿತ್ತೆ ಯುಕ್ತದಾಸೋಹ ಐಕ್ಯನಾಯಿತ್ತೆ ಮಮಕಾರ ದಾಸೋಹ ಸರ್ವದಲೇ ದಾಸೋಹವೆಬೇಕು-ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ದಾಸೋಹ ಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪರಶಿವ ಜೀವಸಂಕುಲಕ್ಕೆ ಏನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ದಾಸೋಹಭವದಿಂದ ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವ ಬೇಡವೆ? ಕಾಗ,ಕೋಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಉಣ್ಣುವ ಗುಣವಿರುವಾಗ, ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರ ಕದ್ದುಣುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಬಿಡಬೇಕು, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

‘ಭಕ್ತಿ-ಯನ್ನು ಅಪ್ಪಾವರು ಕೇವಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸಲಾರರು. ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಶ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ಹಸನಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ‘ತನ್ನ ಪಾಡಿಗಲ್ಲದೆ ಪರಹಿತ ಮಾಡಬೇಕು’- ಎನ್ನುವರು ‘ಪರಹಿತ’-ಶಬ್ದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಅರಹುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಯಾವುದರಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೋ ಆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ದಾಸೋಹವಾಗಲೇಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದವನಿಗೆ ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಸೇವೆದೊಡ್ಡದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬಿರುತ್ತದೆ ನಿಜಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ದೇವರಿರುತ್ತಾನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸಾಧಕನ ಭಕ್ತಿ ದಾಸೋಹದಿಂದ ಸತ್ಯ ಸುಂದರ-ಶಿವಗಳ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

Shodha International Recognition

Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

ಅಂತರಾಳದ ಒಡಲಿನಿಂದ

Smt, Shridevi S. HarwalHOD, Economics, Godutai Doddappa Appa Arts & Commerce, Degree College for Women
Kalaburagi-585103**ಪೀಠಿಕೆ:-**

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಸ್ಥಿತಿ ತುಂಬಾ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮಾತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಗೌರವದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದು, ಕುಟುಂಬದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆ ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ದಾಳಿಯಿಂದ ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಜಾರಿಕೊಂಡು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಪರಾಧೀನಳಾದಳು. ವೇದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಾರ್ಗಿ, ಮೈತ್ರೇಯಿಯರಂತಹ ಕೆಲವರು ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಿದರಾಗಿದ್ದು ಪುರುಷ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದರೂ ಮುಂದೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಏನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟು ಪಾಡುಗಳು ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಅನೇಕ ನಿರ್ಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಹೇರಲಾಯಿತು. ಜೈನ ಧರ್ಮವು ಸ್ತ್ರೀ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯಳಲ್ಲವೆಂದು ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ಅವಳ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ನೈತಿಕ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿತು. ಇದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದ ಶರಣರು ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಸಮಾನ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಹೊಸ ಸಮಾಜವೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ಬರುಬರುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಏರುಪೇರುಗಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ನಾವು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತೀತಿ ಎಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೆ ಹೆಣ್ಣು ಪರವಸ್ತುವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವದು. ಯಾವತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮನೆ ಸೇರಬೇಕಾದವಳು ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಬೆಳೆಯಿಸತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಧ್ವನಿಯೇರಿಸಿ ಮಾತನಾಡದ ಹಾಗೆ, ಏಕೆ? ಏನು? ಎತ್ತ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳದಿರುವ ಹಾಗೆ, ಪರಪುರುಷನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡದಂತೆ, ಹೊಸ್ತಿಲಾಚೆ ಹೊಗದಂತೆ ತನ್ನ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳನ್ನು ಹೇಳದಂತೆ, ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸ್ವಭಾವ ಅವಳಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಯಾರೇನೆ ಅಂದರು ಎದುರು ಮಾತನಾಡದಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಮಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಾಗಿ ಕರಗಿ ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕಿತ್ತು.

ಗಂಡ ದುಡಿದು ತಂದು ಹಾಕಬೆಕು ಹೆಂಡತಿ ಮನೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ಅಂದಿನ ನಿಲುವಾಗಿತ್ತು. ದುಡಿದು ತರುವ ಗಂಡಿಗೆ ನಾನು ದುಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಮನೆ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ

ಹೋಯಿತೆ ವಿನಹ ಅವಳು ಮಾಡಿ ಹಾಕದಿದ್ದರೂ ಮನೆ ನಡೆಯಲಾರದು ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯ ಎಲ್ಲೋ ಕಳೆದು ಹೋಯ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಪುರುಷ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಮಹಿಳೆ ಅಶಕ್ತಳಾಗುತ್ತಾ ಹೋದಳು. ಪುರುಷ ದರ್ಪದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಅಷ್ಟೆ ವಿನಯಳಾಗಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಬಹುವಚನದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಹೆಣ್ಣು ವಿವಾಹಿತಳೋ ಅವಿವಾಹಿತಳೋ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೊರಳಲ್ಲಿರುವ ಮಾಂಗಲ್ಯ ಕಾಲಲ್ಲಿರುವ ಕಾಲುಂಗರು ಮತ್ತು ಅವಳಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಸಿಂಧೂರ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವವಾದವು. ಆದರೆ ಗಂಡು ವಿವಾಹಿತನೋ ಅಥವಾ ಅವಿವಾಹಿತನೋ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವ ಯಾವ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

“ಮಗ ಸತ್ತ ಮನೆ ಮಸಣ, ಸೊಸೆ ಸತ್ತ ಮನೆ ಸೌಭಾಗ್ಯ” ಎನ್ನುವ ಅಸಂಭದ್ಧವಾದ ಗಾದೆಯೊಂದನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಸೊಸೆ ಸತ್ತ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೂ ಅಥವಾ ವರುಷಕ್ಕೂ ಗಂಡನಿಗೆ ಮರುಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಕೊಡುವ ಮಾರ್ಗವೊಂದನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಗಂಡ ಸತ್ತ ಹೆಣ್ಣಿನ ಹಣೆಯಿಂದ ಕುಂಕುಮ ಬೊಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊರಳಲ್ಲಿಯ ತಾಳಿ ಹರಿದು ಕಾಲುಂಗುರಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ಬೀಸಾಡಿ ಯಾವ ಶುಭ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳು ಭಾಗಿಯಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವಳ ಆತ್ಮಬಲವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಲಾಯಿತು. ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವಳೊಂದಿಗಿದ್ದ ಕುಂಕುಮ, ಹೂವು, ಅವಳೊಂದಿಗಿರಲಿ ಎನ್ನುವ ಮಾನವೀಯ ಭಾವನೆಗಳು ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಯಾರ ಹತ್ತಿರವು ಸುಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೂ ಈ ಪರಂಪರೆ ಮಂದುವರೆದು ಅನೇಕ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಗಂಡ ಸತ್ತೊಡನೆ ಹೂ ಮುಡಿಯದೆ, ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ತಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು, ಆಸೆಗಳನ್ನು ಚಿವುಟಿ ಹಾಕಿ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅದೆಷ್ಟೋ ಭಾವನಾ ಜೀವಿಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲುಕುತ್ತಿವೆ.

ಹೆಣ್ಣು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಆ ಮನೆಯ ನಡುಗಂಬ ಅಲುಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲು ಅರವತ್ತು ದಿನ ಅಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಇನ್ನೊಂದು ಗಾದೆ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಬೇರೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನುವ ನೋವು ಅ ನಡುಗಂಬಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಆ ಹೊಸ್ತಿಲಿಗೆ ಉಂಟು. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿಗೆ ನಯ, ವಿನಯ, ಕಲಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಜನರೊಡನೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬಾಳುವ ಮತ್ತು ಅಡುಗೆಯ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಪರಿಪಾಠ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಲಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟಿದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವಿಗೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೋ ಎನ್ನುವ ಭಯ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಸಬಲೆಯಾದರೆ ಅವಳ ಆತ್ಮಬಲ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವಳ ಶೋಷಣೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವಲ್ಲಿ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರು ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಪರ್ಯಾಸ ಎಂದರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು, ಅತ್ತೆ, ಮಾವ, ಭಾವ, ಮೈದುನರು ಎಂದು ಎಲ್ಲವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಉದ್ಯೋಗದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸಬಲೆ ಆದರೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅಬಲೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿ ಪೈಸೆಯು ಅವಳ ಗಂಡನಿಂದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಮಾಡುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇಂದಿಗೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಭದ್ರತೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕೆ ಎಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಕಾಲ ಬಂದಾಗಿದೆ.

ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ದುಡಿಯುವ ಹೆಣ್ಣು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಲು ಅಶಕ್ತಳಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಲಾಗದೆ ಅತ್ತ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಸಮರ್ಥಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸದೆ ಒಳಗೊಳಗೆ ಬೆಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದರೆ ಕುಟುಂಬದವರ, ಬಂಧು ಬಳಗದವರ, ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ನಿಂದನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳ ನಿಂದನೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೊಸತಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರೆತಾಗ ಮತ್ತು ಮದುವೆಯಾದಾಗ ಯಾವುದೋ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತೂಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ದುರಂತವೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಂತಹ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಹದಿ ಹರೆಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ ಹದಿಯರೆಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮುಟ್ಟಂತಹದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಮಾನಸಿಕ ಹಾಗೂ ದೈಹಿಕ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ಕಲಕುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ವಯಸ್ಸಾದ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರ ಆರೋಗ್ಯದ ಚಿಂತೆಯೊಂದು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಜೀವನವಿಡಿ ಕೊರಗಿಸುವಂತಹ ಯಾವುದೋ ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ ಅನೇಕ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣು ಆಯುಷ್ಯ ತೀರುವ ಮೊದಲೆ ಸಾವನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಇಡೀ ದಿನ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡ ಮಹಿಳೆ ಮಕ್ಕಳ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಎದುರಾಗಿದೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಹೊರಗಿನ ತಿಂಡಿಗಳಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಹೊರಗಿನ ತಿಂಡಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳು ಅನೇಕ ರೋಗ ರುಜಿನಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜೊತೆಗೆ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲು ಹಿನ್ನಡೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಅವಳು ಮೂಕವಾಗಿ ರೋಧನಗೈಯುವದು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅವಳೇ ಕಾರಣ ಎಂದು ಅಣಕಿಸುವ ಸಮಾಜ ಎಲ್ಲೋ ಅವಳ ಸಾಧನೆಗೆ ತೊಡಕುಂಟಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದೆ.

ಮನೆಯ ಹಿರಿಸೊಸೆಯಾದರಂತು ಅವಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೆ ಕೊನೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ ಅವಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಮಗ ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಾನೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಅತ್ತೆ, ಅಣ್ಣ, ತಮ್ಮನ್ನು ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ನಾದಿನಿ ಮೈದುನಂದಿರು, ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಗಮನಿಸುವ ಗಂಡ' ಮಾಡಿದ ಅಡಿಗೆಗೆ ನೂರಾರು ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು, ಸೊಸೆ ಬಂದಳು ಇನ್ನು ನೀನು ಹಾಯಾಗಿರು ಎಂದು ಭೋದಿಸುವ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು, ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳನ್ನು ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರು ದುಡಿಯುವವರಾಗಿದ್ದರೆ ದುಡಿಯುವ ಮನಸ್ಸುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಮಾನಸಿಕ ಹಾಗೂ ದೈಹಿಕ ವ್ಯಥೆಗಳು ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಕಾಣಿಸದಿರುವುದು ದೊಡ್ಡ ದುರಂತ. ಮಗನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತರುವ ಪೋಷಕರು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ ಮಹಿಳೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಲು ಮಾನಸಿಕ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅಭಿಶಾಪ. ವಿದ್ಯಾವಂತಳಾದ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥಳಾದ ಹೆಣ್ಣು ಸರಿ ತಪ್ಪುಗಳ ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡವಾದ ಸಂಗತಿ. ಅವಳ ಸಮರ್ಥನೆಗೆ ಅಹಂ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟುಮಾಡುವ ಎಷ್ಟೋ ದೃಶ್ಯಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಮನೆಯ ದೀಪ ಬೆಳೆಸಿ ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗನ್ನವುಣಿಸಿ
ತಂದೆ ಮುಗುವ ತಬ್ಬಿದಾಕೆ ನೀನಗೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರು ಬೇಕೆ?
ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದರಷ್ಟೆ ಸಾಕೆ”

ಎನ್ನುವ ಜಿ.ಎಸ್.ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಅವರ ಸಾಲುಗಳು ಅವಳ ಅಮೋಘ ಸೇವೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಚಿಂತನೆಯತ್ತ ಎಲ್ಲರು ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುವ ಹೃದಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅವಳು ಪರಿತಪಿಸುವಂತಾಗಿದೆ. ಆ ಪ್ರೀತಿ ದೊರೆತರೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಹಿಳೆಯು ಹಿಂದುಳಿಯಲಾರಳು. ಮಗಳು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವಂತೆ ಸೊಸೆ ಮಾಡುವ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವ ಔದಾರ್ಯತೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಮಗಳನ್ನು ಹೊಗಳುವಂತೆ, ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಸಹ ಹೊಗಳುವುದರಲ್ಲಿ, ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿಯಬಾರದು. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡುವಾಗ ಸೊಸೆಗೂ ಸಹ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬಿಳಬಾರದು. ಮನೆಯ ಜಬಾಬ್ದಾರಿ, ಮಕ್ಕಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಉದ್ಯೋಗದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿರುವ ಹೆಂಡತಿಯ ಕುರಿತು ಉದಾತ್ತ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣ ಪ್ರತಿ ಗಂಡನದಾಗಬೇಕು.

ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸರಿಯೇನೋ ಎಂದು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಅನಿಸದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಈ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ಎರಡು ಆಯ್ಕೆಗಳಿವೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಕುಟುಂಬದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವಳ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಾಗ ಅವಳ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಅವಳ ಆತ್ಮಬಲಕ್ಕೆ ಕುಂದುಬಾರದಂತೆ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ದೇವತೆಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿ ಅವಳ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಅವಳ ಆತ್ಮಬಲಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ಕುಟುಂಬ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರು ಸಹಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಅವಳು ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವುದಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಾಳೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅವಳು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಬಲಳಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲುದಾರಳಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಮನೆಯ ಪ್ರತಿ ಸದಸ್ಯನು ಪ್ರತಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಗಲಿಗೆ ಹೆಗಲು ಕೊಟ್ಟು ದುಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಅವಳಿಗೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಈ ಹಂತದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಸಾಕಾರವಾದಲ್ಲಿ ಅವಳು ನಮ್ಮದಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಬದಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಬೇಕಿದೆ.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

Shodha International Recognition
Multi Disciplinary Research Journal
ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

Dhyan Chand [Field Hockey Player]

Smt Janaki. Hosur

Physical Director, Godutai Doddappa Appa Arts & Commerce College for Women,
Kalaburagi-Karnataka.

Abstract

Dhyan Chand was an Indian field hockey player, who is widely considered as the greatest field hockey player of all time. He is most remembered for his extraordinary goals. He is also known as “The Wizard” for his superb ball control. .” Dhyan Chand is in fact the magician of hockey”.

Introduction:-

Early life: - Dhyan Chand was born in Allahabad, Uttar Pradesh in a Rajput family. He was the elder brother of another player Roop Singh. His father Sameshwar Dutt Singh was in the British Indian Army, and he played hockey in the army. Dhyan Chand had two brothers - Mool Singh, and Roop Singh. Because of Sameshwar Dutt's numerous army transfers, the family had to move to different cities and as such Chand had to terminate his education after only six years of schooling. The family finally settled in Jhansi, Uttar Pradesh, India. Being in the military, Dhyan's father got a small piece of land for a house.

Young Chand had no serious inclination towards sports, though he loved wrestling. He stated that he did not remember whether he played any hockey worth mentioning before

he joined the Army, though he said that he occasionally indulged in casual games in Jhansi with his friends.

Chand joined the Indian Army at the age of 16. **The Hindi word Chand literally means the moon.** Since Dhyan Singh used to practice a lot during the night after his duty hours, he used to wait for the moon to come out so that the visibility in the field (during his era there were no flood lights) improved. He was hence called "**Chand**", by his fellow players, as his practice sessions at night invariably coincided with the coming out of the moon.

Between 1922 and 1926, Chand exclusively played army hockey tournaments and regimental games. Chand was ultimately selected for the Indian Army team.

In New Zealand tour, the team won 18 matches, drew 2 and lost only 1, receiving praise from all spectators. Following this, in the two Test matches against the New Zealand squad, the team won the first and narrowly lost the second. Returning to India, Chand was immediately promoted to Lance Naik. After successfully lobbying for reintroducing field hockey in the Olympics, the newly formed Indian Hockey Federation (IHF) made preparations to send its best possible team for the 1928 Amsterdam Olympics. In 1925, an Inter-Provincial Tournament was held to select India's national field hockey team. Five teams participated in the inaugural nationals United-Provinces (UP) Punjab, Bengal, Rajputana and central provinces. Chand got permission from the Army to play for the United from the Army to play for the United Provinces team.

In its first game in the tournament Dhyan Chand as the centre-forward, and Marthins, their inside-right, were particularly happy in their understanding of each other. Dhyan Chand attracted much attention by his clever stick work. His penetrating runs and judicious passes seemed to assure for him a position in the team that is to take part in the Olympic Games.

In the 1928 Amsterdam Summer Olympics, the Indian team was put in the division a table, with Austria, Belgium, Denmark and Switzerland. On 17 May the Indian national hockey team made its Olympic debut against Austria, winning 6-0, with Chand scoring 3 goals. The next day India defeated Belgium 9-0; however Chand only scored once. On 20 May, Denmark lost to India 5-0, with Chand netting 3. Two days later, he scored 4 goals when India defeated Switzerland 6-0 in the semi-finals.

The final match took place on 26 May, with India facing the home team of the Netherlands. The Indian team's better players Feroze Khan, Ali Shaukat and Kher Singh were on the sick list and Chand himself was ill. However, even with a skeletal side, India managed to defeat the hosts 3-0 (with Singh scoring 2), and the Indian team won its country's first Olympic gold medal. Keeper Richard Allen created a unique record of not conceding a single goal. Chand was the top scorer of the tournament by a large margin, scoring 14 goals in 5 matches. A newspaper report about India's triumph said.

“This is not a game of hockey, but magic. Dhyani Chand is in of fact the magician hockey.”

On returning to India, the team was received by thousands of people at the Bombay harbour, compared to the three people who had seen them off.

One Los Angeles newspaper wrote, “The All-India field hockey team which G. D. Sondhi brought to Los Angeles to defend their 1928 Olympic title, was like a typhoon out of the east. They trampled under their feet and all but shoved out of the Olympic stadium the eleven players representing the United States.”

In 1933, Chand's home team, the Jhansi Heroes participated in and won the Beighton Cup. In Kolkata, the Heroes also won the Lakshmbilas Cup tournament, which was open only to Indian teams. In 1935, they successfully defended their Beighton Cup title, though lost the subsequent year.

In December 1934, the IHF decided to send a team to New Zealand in the New Year. Chand and his brother were immediately selected. When the Nawab of Manavadar declined to play, Chand was appointed captain. In the subsequent tour, the team played a total of 48 matches on this tour, with 28 in New Zealand and the remainder in India, Ceylon and Australia. India won every match, scoring 584 goals and conceding only 40. Of these 48 matches, Chand played 43 and scored a total of 201 goals.

Upon returning to India, Chand resumed his duties in the barracks. In December 1935 the IHF decided to stage the Inter-Provincial tournament to select the Olympic team. Chand was again denied permission to leave his platoon, though once again he was selected without formalities.

On 5 August, India won its first match against Hungary 4-0. India won the rest of the group matches against USA (7-0, with Chand scoring 2 goals) and Japan (9-0, with Chand scoring

4). On 10 August, Ali Dara arrived. Their fourth match was the semi-final against France, whom they defeated 10-0, with Chand scoring 4 goals. Meanwhile, Germany had beaten Denmark 6-0, beaten Afghanistan 4-1 and in the play-offs, had defeated the Netherlands 3-0. Thus, India and Germany were to clash in the 1936 Berlin Olympics field hockey final on 15 August.

Dhyan Chand scoring a goal against Germany in the 1936 Olympics hockey final

On the morning of the final, the entire team was nervous since they had been defeated the last time they had faced Germany. In the locker room, Pankaj Gupta produced a Congress tricolour. Reverently the team saluted it, prayed and marched onto the field. The German team was successful in restricting the India side to a single goal until the first interval. After the interval, the Indian team launched an all-out attack, easily defeating Germany 8-1, incidentally the only goal scored against India in that Olympic tournament. Chand top-scored with 3 goals, Dara scored 2 and Roop Singh, Tapsell and Jaffar one each. Describing the game, the Special Correspondent of the **Hindu wrote,**

“Every member of the team was feeling the strain of the defeat to the Germans in the practice match, and no one was in his usual self. I never saw a hockey team from India, where the game is definitely of a superior standard compared to the rest of the world, being so obsessed on the eve of the match. The players were nervous as to what the result of the match would be, which was heightened by the feeling that the burden of the country's honour was on their shoulders.

The game was played at a fast pace and was packed with thrilling incidents. The Germans undercut and lifted the ball, but the Indian team countered with brilliant half-volleying and amazing long shots. Twice Dara attempted to score but was declared offside. Dhyan Chand discarded his spiked shoes and stockings and played with bare legs and rubber soles and became speedier in the second half.

The vigorous German attacks were brilliantly saved by Allen and Tapsell. The goal scored by Weiss of Germany was the only goal scored against the Indians throughout the tournament. The whole Indian team put up a splendid display. Dhyana Chand and Dara impressed by their combination, Tapsell by his reliability and Jaffar by his tremendous bursts of speed.”

There have been many erroneous [wrong] media reports over the years claiming that Dhyana Chand scored 6 goals in India's 8-1 victory over Germany in the 1936 Olympic final. However, Major Dhyana Chand in his autobiography titled “Goal!” published in 1952 by Sport & Pastime.

“When Germany was four goals down, a ball hit Allen's pad and rebounded. The Germans took full advantage of this and made a rush, netting the ball before we could stop it. That was the only goal Germany would score in the match against our eight, and incidentally the only goal scored against India in the entire Olympic tournament. India's goal-getters were Roop Singh, Tapsell and Jaffar with one each, Dara two and I three.”

International Hockey Federation records also attribute only 3 of the 8 goals to Dhyana Chand in the Berlin Olympic final. The final was included in the Leni Riefenstahl film on the 1936 Olympics, Olympia. Overall, in 3 Olympic tournaments, Chand had scored 33 goals in 12 matches.

East African tour and final tournaments

After returning from Berlin, Chand joined his regiment. Between 1936 and the commencement of the War in 1939, he largely confined himself to army hockey, with one visit to Kolkata to take part in the Beighton Cup tournament in 1937. After the Beighton Cup, Chand spent four months in a military camp in Pachmarhi to attend military classes. Later, he was promoted to Lieutenant.

In 1947, the IHF [Indian Hockey Federation] was requested by the Asian Sports Association (ASA) of East Africa to send a team to play a series of matches. The ASA made a condition that Chand should be included in the team. Once again, Chand was chosen as captain.

The team assembled in Bombay on 23 November 1947, and reached Mombasa on 15 December and played 9 matches in British East Africa winning all. Chand, though now in his forties, still managed to score 61 goals in 22 matches.

After returning from the East African tour in early 1948, Chand decided to gradually phase out his involvement in 'serious hockey'. He played exhibition matches,

In India he is often referred to as “Hockey ka Jaadugar” which translates to "Magician of the game of Hockey". It is also rumoured Chand used to practice ball control by sprinting along the length of railway tracks while balancing the ball on the track rail.

Last Days: - In 1951, Captain Dhyan Chand was honoured at the National Stadium with Dhyan Chand tournament. Satinder Mullick remembers that Dhyan Chand took him and children of Capt. Kashmir Lal, Sports secretary of Army Hockey Federation¹ Dhyan Chand was staying in Jodhpur Mess. He was admired by all at the National Stadium.

In 1956, at the age of 51, he retired from the army with the rank of Major. The Government of India honoured him the same year by conferring him the Padma Bhushan (India's third highest civilian honour).

After retirement, he taught at coaching camps at Mount Abu, Rajasthan. Later, he accepted the position of Chief Hockey Coach at the National Institute of Sports, Patiala, a post he held for several years. Chand spent his last days in his hometown of Jhansi, Uttar Pradesh, India.

Dhyan Chand died on 3 December 1979 at the All India Institute of Medical Sciences, Delhi. He was cremated at the Jhansi Heroes ground in his hometown, after some initial problems in getting clearance. His regiment, the Punjab Regiment, accorded him full military honours.

Dhyan Chand statue at Sipri hill, Jhansi

Dhyan Chand Sports Stadium at Jhansi

Even today, Dhyan Chand remains a legendary figure in Indian and world hockey. His astounding skills have been glorified in various apocryphal stories and anecdotes. A number of such these revolve around the fact that Singh had a magical control over dribbling the ball. “29 August, Chand’s birthday, is celebrated as National Sports Day in India.”

The President gives away sport-related awards such as the Rajiv Gandhi Khel Ratna, Arjuna Award and Dronacharya Award on this day at the Rashtrapati Bhavan, India.

The Union Minister of India gives away 20th National Award 2012, namely “Gem of India, to the magician of hockey i.e. Major Dhyan Chand.”

The award was received by his son Ashok Dhyan Chand (hockey Olympian himself) on behalf of his late Hon'ble father; award was given by Journalist Association of India under the flagship of Journalists Federation of India, Sirifort Auditorium, New Delhi, India, on 22 September 2012.

India's highest award for lifetime achievement in sports is the Dhyan Chand Award which has been awarded annually from 2002 to sporting figures who not only contribute through their performance but also contribute to the sport after their retirement. The National Stadium, Delhi was renamed Dhyan Chand National Stadium in 2002 in his honour.

He scored over 400 goals in his career, from 1926 to 1948.

Astro-turf hockey pitch, at the Indian Gymkhana Club in London has been named after Indian hockey legend Dhyan Chand.

In 1956, at the age of 51, he retired from the army with the rank of Major. After he retired he coached for a while, and then settled in his beloved Jhansi. However, the last days of Dhyan Chand were not very happy, as he was short of money and was badly ignored by the nation. Once he went to a tournament in Ahmadabad and they turned him away not knowing who he was. He developed liver cancer, and was sent to a general ward at the AIIMS, New Delhi.

Once, while playing a hockey game, Major Dhyan Chand was not able to score a goal against the opposition team. After several misses, he argued with the match referee regarding the measurement of the goal post, and amazingly, it was found to not be in conformation with the official width of a goal post under international rule.

India played its first match in the 1936 Olympics; Dhyan Chand's magical stick work drew crowds from other venues to the hockey field. A German newspaper carried a banner headline: 'The Olympic complex now has a magic show too.' The next day, there were posters all over Berlin: Visit the hockey stadium to watch the Indian magician Dhyan Chand in action.

Legend has it that the Fuhrer was so impressed by Dhyan Chand's wizardry with the stick that he offered the Indian a chance to move to Germany and the post of Colonel in his army, which the Indian is said to have declined with a smile.

During a match with Germany in the 1936 Olympics, Dhyan Chand lost a tooth in a collision with the particularly aggressive Germany goalkeeper Tito Warnholtz. Returning to the field after medical attention, Dhyan Chand reportedly told the players to "teach a lesson" to the Germans by not scoring. The Indians repeatedly took the ball to the German circle only to backpedal.

Cricket world's legend Don Bradman and Hockey's greatest player Dhyan Chand once came face to face at Adelaide in 1935, when the Indian hockey team was in Australia. After watching Dhyan Chand in action, Don Bradman remarked "He scores goals like runs in cricket"https://en.wikipedia.org/wiki/Dhyan_Chand_-_cite_note-Z-11.

Residents of Vienna, Austria, honoured him by setting up a statue of him with four hands and four sticks, depicting his control and mastery over the ball.

A tube station has been named after him in London, along with 358 other past and present Olympic heroes, in the run-up to the Games, starting on 27 July 2012. The Transport for London has brought out a special 'Olympic Legends Map', detailing all 361 tube stations. Only six stops have been named after hockey players, with the three Indians - Dhyan Chand, Roop Singh and Leslie Claudius - cornering the majority.

In the Netherlands, the authorities broke his hockey stick to check if there was a magnet inside.

Dhyan Chand was among the nominees considered for India's highest civilian award, Bharat Ratna for 2014 and there was support for it. The award was then given to Sachin Tendulkar and C.N. Rao.https://en.wikipedia.org/wiki/Dhyan_Chand_-_cite_note-19 The family members of Dhyan Chand were disappointed with government decision. The RTI was filed which suggested that the Prime Minister's Office had ignored the recommendation from sports ministry on giving the award over Sachin Tendulkar

India's highest award for lifetime achievement in sports is the Dhyan Chand Award which has been awarded annually from 2002 to sporting figures who not only contribute through

their performance but also contribute to the sport after their retirement. “The National Stadium, Delhi was renamed Dhyan Chand National Stadium in 2002 in his honour. “

He scored over 400 goals in his career, from 1926 to 1948.

“Astro-turf hockey pitch, at the Indian Gymkhana Club in London has been named after Indian hockey legend Dhyan Chand. “

10 interesting facts about Dhyan Chand

Dhyan Chand is widely considered to be the best hockey player of all time. His goal scoring ability was phenomenal and the opposition defenders were often made to look like sitting ducks in front of this wizard from India.

Chand played a pivotal role in India winning three consecutive Olympic gold medals in 1928, 1932 and 1936. His birthday, 29th August, is celebrated as the National Sports Day in India and the President gives away awards such as Rajiv Gandhi Khel Ratna, Arjuna and Dronacharya awards on this day. The hockey wizard.

On his 110th birth anniversary, let us look at a few interesting facts about the legend.

1. Chand joined the Indian Army at the age of 16 and took up hockey while he was still enrolled. Since Dhyan Singh used to practice a lot during the night, he was given the nickname "Chand" by his fellow players; his practice sessions at night invariably coincided with the coming out of the moon. ‘*Chand*’ means moon in Hindi.

2. Dhyan Chand was the leading goal-scorer at the 1928 Amsterdam Olympics with 14 goals. A news report about India’s victory said “*This is not a game of hockey, but magic. Dhyan Chand is, in fact, the magician of hockey.*”

3. Even though Dhyan Chand was involved in many memorable matches, he considers a particular hockey match to be his best. “*If anybody asked me which the best match that I played in was, I will unhesitatingly say that it was the 1933 Beighton Cup final between Calcutta Customs and Jhansi Heroes.*”

4. In the 1932 Summer Olympics, India beat USA 24-1 and Japan 11-1. Dhyhan Chand scored 12 goals while his brother Roop Singh netted 13 out of the 35 goals India scored. This led to them being dubbed the 'hockey twins'.

5. Once, when Dhyhan Chand was unable to score in a match, he argued with the match referee about the measurement of the goal post. To everybody's amazement, he was right; the goal post was found to be in contravention of the official minimum width prescribed under international rules.

6. After India's first match at the 1936 Berlin Olympics, people watching other sporting events thronged to the hockey stadium. A German newspaper carried a banner headline: 'The Olympic complex now has a magic show too.' The whole city of Berlin had posters: "Visit the hockey stadium to watch the Indian magician Dhyhan Chand in action."

7. According to widespread reports, German dictator Adolf Hitler offered Dhyhan Chand German citizenship and a position in the German Military, after an impressive showing at the Berlin Olympics. The offer was declined by the Indian magician.

8. Australian great Don Bradman met Dhyhan Chand at Adelaide in 1935. After watching him play, Bradman remarked, "He scores goals like runs in cricket".

9. Dhyhan Chand has scored over 400 goals in his career spanning 22 years (1926-48).

10. Hockey authorities in the Netherlands once broke his hockey stick to check if there was a magnet inside.

References

1. En wikipedia org
2. www.sportskeeda.com
3. www.mapsofindia.com
4. www.iloveindia.com
5. Major Dhyanchand blogspot.in
6. www.thefamouspeople.com.

Shodha International Recognition
Multi Disciplinary Research Journal
ISSN 2454-7255
Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016
Available online at www.godutaidegree.org

The on-going UG Education System

Dr. Indira B Shetkar

Associate Professor, Department of English
Godutai Doddappa Appa Arts and Commerce College for Women, Kalaburagi.

Abstract

UG education today under the affiliating system is in a bad shape calling for a systematic overhaul. These assumptions are supported by the findings of the National Knowledge Commission, a high-level advisory body to the Prime Minister of India, with the objective of transforming India into a vibrant knowledge based society: “The system of affiliated colleges for undergraduate education, which may have been appropriate 50 years ago, is no longer adequate or appropriate and needs to be reformed. Indeed, there is an urgent need to restructure the system of undergraduate colleges affiliated to universities.” (NKC, Report to the Nation – 2006) Since the restructuring and an overhaul is a long process requiring policy decisions to be taken at various levels and which also involves financial implications both of which are beyond the purview of an institution, we would like to explore if there is any first-aid to the ailing system.

Introduction

One important reason why the UG education has become irrelevant is that it lacks adaptability. To illustrate this point let me take the example of science education at the UG level. In the context of major economic and technological changes, the system of higher education in science should equip students with adequate skills to enable their full participation in the emerging social, economic and cultural environment. But science education at the UG level aims at nothing more than content transfer which is an essentially a 19th century agenda that viewed western science with awe and wonder and maintained the disciplinary borders of basic sciences intact. The most disastrous effects of the agenda are –

1. A flexible and borderless curriculum in all disciplines of basic sciences at the UG level has become almost unthinkable today.
2. Science education has cut off its relation totally with native intellectual traditions and has been suffering from a period of amnesia.

3. Development of such skills as scientific inquiry, problem solving, computing, electronics and communication skills have completely lost sight of.

Similar is the case of English Language Teaching. With globalization there has been a pressing demand for communicative/functional English. The older agenda of ELT in India, based on the three-language formula and the notion of English as a library language, was to equip the learners with study skills. Language through Literature was quite a revolutionary module that the agenda could generate. But today the market forces have an aversion for literature and its humanistic ideals. It endorses courses such as Spoken English, Business English, Functional English, etc. and these courses are highly priced commodities in the Indian market today. As a result English Teaching and Learning in schools and colleges today with their focus on grammar rules and literary texts have become marginal affairs.

However, what's important to realize in the context of our general lament about the state of UG education is that a motivated teacher, if he/she so desires, can inject vitality into an institution and initiate waves of autochthonous change in all directions in its life. We do admit that Collegiate Education is a hierarchical system in which structures of different mechanisms are at work and that while redefining the educational objectives at this level we need to ensure the involvement of the Government, the University / BOS, the Management, the parents and the students. But do they matter as much as teachers do? In the present scheme of things then classroom matters (teaching and learning) do matter but then it is treated as just another component along with organizational practices and policies, infrastructure, curriculum revision mechanism and student support schemes.

Naturally equipping and empowering the teacher with proper training in material production and methods of teaching appears last on the agenda of UG education. The available in-service training programmes like refresher and orientation programmes are rarely focused and planned and consequently have yielded no positive results.

At the outset we must recognize that the teachers at the UG level are the products of the same system we have outlined above. They have just walked out of their PG classroom as students and entered into the UG classroom as teachers with no knowledge of material production or methods of teaching. Hence they are rarely able to say anything more than what a textbook says. Let me cite just two examples to show what happens if we redefine educational objectives without equipping the teachers suitably. The first one is the career oriented add-on courses funded by the UGC. The UGC during Xth Plan decided to recast the vocationalisation programme at undergraduate level under a modified scheme of Career Oriented Programme. The objective of the scheme was to introduce career and market-oriented, skill enhancing add-on courses that have utility for job, self-employment and empowerment of the students. The condition laid by UGC is that the courses offered should be of inter-disciplinary nature and that the students should have the freedom to diversify into various fields not necessarily related with their core discipline. The UGC has introduced a flexible system of certificate / diploma / advanced diploma programme, which run parallel to

the conventional B.A., B.Com. and B.Sc. degrees. The Universities/colleges may formulate their own, 'Need-Based', Career-oriented courses.

But our experience is that very few teachers are able to conceive of a skill-enhancing programme cutting across traditional disciplinary borders and frame the syllabi or material required for the course. The add-on course classes too – where you have only a few interested students – have been converted into yet another routine lecture class sapping all enthusiasm in the students.

The second example is that of the Progeon intervention. Taking forward its industry-academia initiatives, Infosys BPO trained a large number of college teachers so that they are, in their turn, able to make their students “industry-ready” professionals. The net result of the initiative has been not at all been encouraging.

Any initiative towards redefining educational objectives should keep in view the teachers who will ultimately take the package to the classroom. At the level UG level at least a fairly up-to-date curriculum can be translated as worthless heap of information and positively unproductive learning experience. Even an outdated curriculum can be made to yield some meaningful learning experience, if there is a symbiotic learning-teaching situation in the class room. There has been no formal, foolproof mechanism to ensure quality at this level. Not even an attempt has been made in this direction. Moreover, there is a limit to the extent to which parents, university, etc. take part in the collegiate education and also there is a limit to our ensuring quality at these levels. But Teacher-Student constituency is absolutely free from such limitations.

This article is written for teachers, like me, with large classes of students and presumes they too would have experienced, undoubtedly, following similar problems during speaking activities in their classroom. To me a teacher is a facilitator who extends herself for the students and motivates and inspires them towards self-development.

For quality in education it is imperative to make English a compulsory subject from standard 1. English is valued as a key to social, economic and professional opportunities. Therefore the significance of English as a tool for developing a qualitative and knowledgeable society one has to train oneself to get a command over the language. Students who do not equip themselves properly with English language are handicapped when they go in for higher education.

Here are some tips to follow:

- Motivation
- Self-Esteem
- Non-Correctional methods
- Students silence
- Word Building
- Reading and Comprehension
- Listening activities

Many students are hesitant to speak English language because they have not been given an opportunity to speak in their classroom. If students do not learn how to speak or do not get any opportunity to speak in the language classroom they may soon get de-motivated and lose interest in learning. Therefore they would have developed a complex to speak in the group. One can make the class an interactive one and create lot of fun during these speaking activities. Through fun the learner gets motivated and enjoys speaking in the English classroom.

It is obvious that we tend to speak more than we write in our day to day activities. As English teachers we have to enable the students to communicate in English by teaching them speaking skills and make them practice in the classrooms.

Most of the times students are hesitant to speak in English due to their ignorance, or they feel shy to talk before their friends or other students in the class. The students are not exposed to hearing or speaking English language. In order to break this barrier of any differences a strategy can be used by making them sit in round groups or by changing their partners after small discussions or friendly talks. Encouraging the students to ask for things and to ask questions in English is a good practice. Giving positive feedback also helps to encourage and relax shy students to speak more.

The other difficulty we find in our students is some elements affect intelligibility. The change over from a syllabic timing characteristic of almost all Indian languages to rhythmic timing, characteristic of English and observing pauses, rhythm, tone and moderate speed in speech contributes to intelligibility. Accent alone is not a problem in speaking the language. Many of us adopt a false accent in our speech imitating the native speakers.

An assessment can also be made to give the student their feedback of their speaking performance which will help them improve and progress. We have to get closer with students in order to imbibe the zeal and capture student interest and create a real need for communication. This will elevate the self-esteem of the student who will begin to develop courage and confidence.

One has to be very careful to see that corrections are avoided while developing the skill of communication. If corrections are made before others the student will naturally develop the fear of making mistakes and then stop speaking at all. Therefore the best thing to be done is to allow the student to develop the habit of speaking the language. One can repeat the correct statement so that it can be well received. The traditional method of correcting the wrong can eventually be avoided and instead the good points can be identified and highlighted which gains a boost to the student.

When students work in pairs or groups they just end up chatting in their own language. Some students will often use their mother tongue as an emotional support at first, translating everything word for word to check they have understood the task before attempting to speak. In the case of these students it is sensible be patient as its most likely once their confidence grows in using English their dependence on using their mother tongue will begin to disappear. The student becomes capable of speaking when she has a good collection of words. Encourage the student to build up word power. If students are not kept busy then they will show their boredom instantly by speaking in their mother tongue. Monitoring the students during these exercises is very essential because the students need support and help when they don't feel comfortable to speak in English.

It is equally necessary to make the student read loudly so that the other students in the classroom can hear the words. While reading the students comprehension may also be observed which will further help the student to read and comprehend what is read. This will help the student to identify the answers.

Conclusion

The major problem while reading English as second language is to pronounce the word correctly because there are several differences in pronunciation. It is greatly influenced by regional language and dialect. The sounds of words are not used in their mother

tongue, it is difficult to pronounce correctly and even there are no firm rules for pronunciation regarding the spellings i.e. 'go' and 'to' similarity of the pronunciation though differences are there in spellings e.g. 'write – right'; 'Principal - Principle.' Such words make them confused, they usually try to compare it with mother-tongue and get disturbed.

More important is to encourage listening skills. Recordings from All India Radio or Doordarshan can be provided. Initially these conversations would be an imitation but gradually through repetitions, the words, structures and patterns get familiarized and the student starts using in her own style.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

Shodha International Recognition
Multi Disciplinary Research Journal
ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

The Performing art Theatre

Dr. Seema Patil

Dept of Music, Godutai Degree College, Kalaburgi

Abstract

The performing art of India go back several centuries. It would be a mammoth and probably impossible task to describe all of them here. So, far practical purposes, only some of the popularly known forms of the three broad streams of the performing arts- Music, Dance, and Theatre have been dealt in this article. In an article entitled “The Tradition of the Performing the Arts”, Dr. Kapila Vatsayayn compared the performing arts of India to “The single bodied and many armed image of Durga or Shiva in his form as Nataraja”, ever destroying ever creating new forms of dance Tandava. These symbols signify at one level the unified equilibrium, the still centre and at the other, the continual play of ‘Energy’ and ‘Rhythm’ in multiple plural forms. The two aspects are interconnected and mutually dependent. The varied art forms like the multiple hands and arms (Shiva &Durga) though distend and separate, are all limbs of the same body.

Introduction

No worder Bharat’s NatyaShastra, which most consider the fountain head of the performing arts, gives equal weight to music, dance and theatre. After all each of them is a combination of three performing arts.

Folk Performances:

The Basis of Indian Theatre

It is generally perceived that theatre in India has its origin in their villages. Many believe it is an art that is total having within its realm music, dance, movement, and dialogue

and of course acting. The audiences of a folk play usually participate in play. In fact both actor and audience are co-participants in what is ultimately a shared religious ritual in the form of a play. Some believe that folk theatre is the expression through the song, dance, chants words and music of the needs and requirements of the tribal or village community, for the community. Quite often all the members of the Rustic Community take part in the performing process. Performances are usually for Gods or for Nature or for the Community itself and sometimes for all three.

Folk perform means grow out of rites and rituals going back to antiquity. They are parts of the lifestyle of the village or tribal community, intimately linked to the agricultural cycle of the life of the peasants, whether it is sowing, reaping or harvesting. Besides certain classes among the villages, especially skilled in the presentation of folk performances, whether it is Vairagis, the Binkaras, the Bhavaiyas, the Bauls, etc, these performers come from both 'backward' and 'elite' classes. In many, if not most village communities, there is hardly any distinction made between the participator, the actor-dancer, the musicians and audience all join in. These performances are not for sale or commercial use they have a ritualistic and communitarian function. They could be performance that helps the community to be free of disease, come to terms with death, to commemorate ancestors to invoke a good harvest, etc.

Folk v/s Urban Theatre:

During 50s and 60s awareness began to grow among our young urban theatre workers of the complex and rich forms of Indian folk theatre. Under the stewardship of Dr. Suresh Awasti, the SangeetNatakAcademi (SNA), became the discoverer of a whole new area of folk theatre traditions. Nutanki, Ramlila, Jatra, Bhavani were on every theatre exponents lips and soon became household words to urban theatre workers. The academy decided to pitch in with grants for any theatre elements or forms in their urban productions. It was a move to save the fast dying folk traditions.

But in their attempt to make folk go urban, some glaring mistakes surfaced. May be the following aspects will help in getting a macro view of the situation.

1. Folk performance takes place in open, demarcated and sacred spaces. Urban theatre is mainly of the proscenium type, in a rented, enclosed hall, sometimes air conditioned. The folk artist literally treads on grass roots and is in touch with nature.
2. The audience participants in folk performances, that takes on ritualistic and sacred dimensions, they are cleansed, purified, recharged. The urban audience is a consumer audience which watches a two-hour entertainment for a price.
3. Folk performances take days, weeks or even months in terms of running time. They are performed on special days “Holy” days, Equinoxes, Full-moon nights and Sankrantis. Urban theatre is just a two hour show on stage and usually available on evenings.
4. Folk performances are not just presentations of skills, dance, music or song. They are a part of the life function of the community. They are ideological and in a way essential. Urban theatre (much of which is in English today) is entertainment or presentation of expertise unconnected with our life functions.

The Economics of Theatre:

During theatre, compared to the art of writing, painting, and sculpting, singing or even filmmaking considering its market potential is far more expensive. Most significantly, theatre refuses to be duplicated and stage performance every night involves a great amount of expenditure, most of the time when a theatre goer buys a ticket, it actually just about covers the cost of the seat and the advertisement to notify him about the production. Add to that the cost of production make-up, lighting, music, transport, refreshment plus the creative effort of 30 to 40 persons for month.

Tracing the economic cost of this creative pursuit, Rudraprasadsen Gupta says in this article, “The Economics of Good Theatre” the developed countries, both socialist and capitalist by and large decided in favor of a comprehensive art patronage system at the time of the Second World War. In most of these countries, the state subscribed 60% of the cost and the remaining 40% was taken care of by the Box office. In fact, the socialist countries

attached greater importance to theatre; contrast this with the Indian scenario where the SangeetNatak Academy offers meager sums of money to various performing art organizations.

Recently, the corporate sector has come forward with some funds. The Tata's have established the massive national centre for the performing arts in Mumbai and the Sri Ram Centre is another such endeavor in New Delhi. But most of the time artists are expected to settle for crumbs, while funds mainly go into advertising.

A lot of theatre groups in India therefore apply to foreign foundations working here for financial assistance. Their help is frequently not only more substantial, but also less caught up in the red tape and obligations that go hand in hand with our domestic agencies, whether private or public.

Music in Theatre:

The entire edifice of Marathi theatre today stands on the foundation of "Music Theatre" SangeetNatak pioneers like VishnudasBhave, lived in an area where Kannada was spoken and both had access to Kannada theatre. Perhaps it was Yakshagana that inspired them in some way and Yakshagana is full of music. Going back further Yakshagana practitioners, especially those those from South Karnataka draw their inspiration from something like Krishnattam, Kuttiyattam or Kathakali which had existed earlier, there too music plays a very crucial role. This means that most of what we know as Indian theatre is based on the idea of music as an integral part of theatre yet in recent times one finds a western categorization. This is what one call "Legitimate Theatre", there by classifying theatre with music as "Illegitimate" perhaps the "Legitimate" may also be called "Bookish Wordy Theatre". Most of the theatre in urban centers is legitimate. Partisans of this kind of theatre look down upon the use of music.

In Maharashtra, in the third and fourth decades of this century there grew a feeling that it was music that was becoming a milestone around the neck of good theatre. Legitimate theatre was suffocating, gasping. Nothing worthwhile was being written, nothing worthwhile was being staged because of the earlier legacy of such great singer- actors like BalGandharva

and DinanathKolhatkar. A backlash developed and a definite movement was launched to see music out of the way. Certainly many issues were addressed through the new theatre; they had more realistic plots because it was now possible to have theatre without music. But, no one in those days seems to have wondered that just as plays, themes and issues changed, so could music in plays also change from one kind to another.

Music adds to the atmosphere in theatre. In his essay, 'The Meaningful and Dramatic in Theatre Music' well knows theatre person, Bhaskar Chandrashekhar says It acts on one level like a conveyor of specific emotions. Take the world removed opera Carmen, composed by Bizet. It has been staged in different languages and sometimes the occupations of the characters in opera have been changed. But the music remained by itself the story is nothing much to write home about. But because of the music composition the play has become a classic over generations.

In other places too, it is the music that gives people a new level of experience a new dimension to the story. And each time people see and hear the same play they listen to something they have not been able to earlier.

Shodha International Recognition
Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

Language for Human Understanding and World Peace

Smt. Savitri S. Jambaldinni,

Asst. Professor, Department of English, Godutai Doddappa Appa Arts &Commerce

Email ID: jsavitri1@gmail.com Kalaburagi, Karnataka State.

Abstract

Language plays a very important role in the development of a person's personality .It is symbol and meaning that relates to human communication with one another. Human speech, his learning and writing divulge his powers of intelligence, judgement and understanding which transcend beyond his rational capacity. His learning is a part of the lifelong process of his education .This learning widens and deepens his experiences for expression and composition of his thoughts about truth, goodness and beauty which are universal ideas. The use of language in our learning and the each word associated with it develops an indefinite spread of uses or senses modified to the realities and queries that we face in life. The idea or the meaning of the word in language extends beyond social life embracing all sciences, religion, and literature. Learning and understanding of language develops one's perceptive skills but learning more than one language can sharpen and build up person's ability skill holistically. Thereby widening and broadening one's outlook, towards becoming a citizen of the world. Thus human thoughts transcend the limitations of race, creed, nationality and all other restricting conditions. This import of thoughts which represent a universal culture does not limit to any particular race or tribe but speaks of humanity at large. The present study is an attempt to explain the potentiality of language, role of language in human life and actions and the role played by language in human understanding towards world peace.

Introduction

Language is the means of most human relationship. The way of interactions, communications, dealing with the people is possible due to language; this causes better human relationships. The present global scenario compels us to know more than one or two languages to get skilled and gain progress in wide variety of careers; further more so to build up multi tie-ups in different fields. A mono-linguist cannot survive; on the contrary, one should be acquainted with two leading languages of the world which affects the growth and structure of a language. Language has become the powerful means of communications between countries, various companies, and organizations, various social and cultural groups. Language, more specifically English language has become the connecting link from one individual to the other individual residing in foreign land. Owing to advanced technology, information and communication, sharing, contributing and learning our knowledge, has speeded up our growth and maturity in a constructive manner.

Language is therefore a living, dynamic phenomenon which finds expression even among the oppressed and controlled societies. Thereby the language is incessantly creating new words and adding to the living stock to define further new concept. It is the gift of the gab that differentiates him from other living beings. John Locke in his book entitled, “An Essay Concerning Human Understanding” discusses about words that connect to the ideas that they signify claiming that man is unique in being able to separate sounds into distinct forms, and signify them with concepts, which become words and then that these words are built into language. Thus the language comprises of words, idioms and syntax, which the man makes use of these words to think, feel, judge and express. Further, the use of words produces speech and sound which later become common usage after conventionalized recognition, thus leading towards the development of social aspect of language. Language is nothing but speech of a human being which interrelates both.

Language learning provides a vehicle for inquiry for understanding and negotiating the things in human life. The study of language involves the study of phonology that is sound and sound system of a particular language, syntax that is the study of words, phrases, clauses and sentences, positioning of the elements of sentences like nouns and noun syntax phrases, verbs and verb phrases, adverb and adverb phrases etc arranged in a particular order in a sentence composition. Further, the study of language is incomplete without the study of

semantics which analyses the structure of meaning in a language. Language functions through a complex system of words, structures, sounds which are inter-linked each other. The language learnt through proper system yields good results. Such an acquired mastery or command over the language has a greater part to play besides being a means of communicating one's thoughts and ideas, has also become an instrumental in forging friendly ties and relationships. Language as an interactive means has cemented a broad cultural and civilised human understanding. Thereby, its role is vital and needs to work in a broader-based cognitive understanding.

The language proficiency is gained through reading great literature and understanding of it has a tremendous impact on human civilization and culture. An individual's outside world is closely related with language and communication paving for deeper unbiased and equitable understanding of each other. The human thoughts, feelings, expression, communication helps groom the individual's personality thereby leading him towards conscious growth of perceiving what is right and wrong.

The vitality of language is amazing in individual's thinking process, expression of feelings and experiences, exchange of ideas and views through communication between different people belonging to varied groups of countries. To communicate with other nations, knowing more than one language has become indispensable in today's more technically advanced world. Every language expresses the most possible human wisdoms. The language is the most phenomenal human creativity, treasure and heritage of the whole humanity as such. All languages of the world are equally important and worthy enough to be interpreted as classical heritage. Love for all languages is very much essential for world peace. As language acts as the valuable expression of human spirit, it is to be considered that learning more than one or two languages do not suffice with building bondages with other nations. There is a need to promote and support multilingualism which would be a way to fight sectarianism or racism, prejudices among the people. It is greatly considered if one empathizes with another culture, with other communities, and with other values would overlay towards bridging friendship between different cultures. The human diversity as such is to be acknowledged with openness of spirit, and accept tolerantly by respecting differences to get on together. In this regard, encouraging multilingual education would make for an understanding one another's point of view, values and priorities.

With such adequate tools, means and ways, the present generation has been assigned the task of remaking the world. The task is to heal the divisions, break down the antagonisms which divide the world. There are so many fissiparous tendencies cropping up today's world which need to be seriously acted upon; the only means of uniting the mind and heart is by human understanding, fellowship, and raising the human quality of universal brotherhood. As human being, idealise life more preciously and variously, the human approach of the language is multi-dimensional and multi-faceted and is used for many ethical ends and achievements.

If all the languages are respected in the world of today, followed by human understanding, would transform this world into an abode of peace. The ancient culture of war and violence was due to resolve conflicts between human groups. Human understanding and perception can eliminate violence, war and differences. The ancient culture of war over territorial expansion has to be replaced with new practices of rational and tactful negotiations. Human understanding ought to work towards progress and stride along the path of peace. So that it could lead to cross the border by not of war but by culture of peace. The understanding of interdependence between all countries has to establish a tremendous transition. An understanding or a thought growth as the citizen of one Earth has to dawn upon every human being of this world, only to realise world peace.

Reference works:

1. Cooper D.-**Philosophy and the Nature of Language**, London.
2. <http://www.ukessays.com/essays/philosophy/significance-of-language-in-human-affairs-philosophy-essay>.
3. <http://lifestyle.iloveindia.com/lounge/importance-of-language-10849.html>.
4. **An Essay Concerning Human Understanding**, in Four Books-John Locke, London.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

Shodha International Recognition

Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧ ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರ "ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ"

ಸುವರ್ಣ.ಎಸ್.ಹುಡೇದ

ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಶ್ರೀ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲ್ ಪದವಿ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ, ಸದಾಶಿವನಗರ.

ಬೆಂಗಳೂರು-80, ಮೊಬೈಲ್ ನಂ. 9964577125

ಪೀಠಿಕೆ:-

ಕಾದಂಬರಿಕಾರ್ತಿಯೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರು ಕೇವಲ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲದೆ ಸಣ್ಣಕತೆ, ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ, ನಾಟಕ, ಪ್ರವಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ, ನಗೆಬರಹ, ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕ್ರೀಡಾ ಸಾಹಿತ್ಯ- ಹೀಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 60ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮುದ್ದಾಡಬೇಕೆನಿಸುತ್ತದೆ.ಕಲ್ಮಷವಿಲ್ಲದ, ಶುಭ್ರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದೇವರ ಸಮಾನ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ.ಇಂಥ ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇವಲ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಸುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕೂ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕ್ರೀಡೆ, ಸಂಗೀತ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮುಂತಾದ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದೂ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದೆ.ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು?ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಿಖರವಾದ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮಗು ಹಟ ಮಾಡುವಾಗ ತಾಯಿ ಆಡುವ ನುಡಿಯೇ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಸಬದ್ಧವಾದ, ಮಗುವನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವ ಅನೇಕ ಪದಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬರಹದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಮಹತ್ವದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತಾಗಿದೆ.ಆದರೂ ನೀತಿ ಬೋಧನೆ, ಮನರಂಜನೆ, ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಾಣಬಹುದು.ಜನಪದರು ಮಕ್ಕಳ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿರುವುದು, ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರಾಣ ಪುರುಷರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೊಗಳಿರುವುದು, ಅಳುವ ಕಂದನಿಗಾಗಿ ಹಾಡು, ಕತೆಯನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ರಚಿಸಿ ಮಗುವನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿರುವುದು-ಇವೆಲ್ಲವು ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಆಗಿದೆಯೆನ್ನಲು ಸಂಶಯ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ "ಪಂಚತಂತ್ರ"ದ ಕತೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದ ದುರ್ಗಸಿಂಹನನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪಿತಾಮಹನೆನ್ನಬಹುದು.ನಂತರ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಗೊಂಡಿರಬಹುದಾದರೂ 19ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು.ಜೆ. ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಎಂಬುವರು

1862ರಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ “ಬಾಲಗೀತೆಗಳು” ಎಂಬ ಕೃತಿಯೇ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಥಮ ಕೃತಿ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ತಿದ್ದಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಶಿಶುಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ರಂಜಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಾನಸಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ನವರಸಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳನ್ನು, ಒಗಟುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದರು. ವಿದ್ಯಾವಂತ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ 80ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಹಿಳೆಯರು ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೋರಂಜನೆ ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸವನ್ನು ತುಂಬುವಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರಾಣ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ ಶೂರರ ಬಗ್ಗೆ, ಸಾಹಸಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮತಿ ಆರ್.ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ, ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ್, ಬಿ.ಕೆ.ತಿರುಮಲಮ್ಮ, ಜಯರಾಜಶೇಖರ್, ವನಮಾಲಾ ಆಚಾರ್, ಅನಸೂಯಾ, ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ, ಅನುಪಮಾ ನಿರಂಜನ, ಜಿ.ಎಸ್.ಕುಸುಮ, ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿ ಮೊದಲಾದವರು ಪುರಾಣ, ಇತಿಹಾಸ, ರಂಜನೆ, ವಿನೋದ, ನೀತಿ ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಮೌಲಿಕವಾದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರು ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಅನೇಕ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು, ಸಮಾಜ ಸೇವಕರನ್ನು, ರಾಷ್ಟ್ರನಾಯಕರ ಹೋರಾಟ-ಸಾಹಸಗಳನ್ನು, ಇವರೆಲ್ಲರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕೃತಿಗಳೆಂದರೆ-

1. ನಾಲ್ವಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ್. (1973)
2. ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ್. (1973)
3. ತಾಯಿ ಥೆರೆಸಾ. (1993)
4. ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಥಾಕೂರ್. (1995)
5. ಹಬ್ಬಗಳು (1995)
6. ಚ.ವಾಸುದೇವಯ್ಯ (1995)
7. ಮೇಡಂ ಕ್ಯೂರಿ (1995)
8. ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಧಕರು-1.(ಸಿ.ವಿ.ರಾಮನ್, ಜಗದೀಶ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸ್)- (1995)
9. ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಧಕರು-2.(ಚಾರ್ಲಸ್ ಡಾರ್ವಿನ್, ಲೂಯಿ ಪಾಶ್ಚರ್)- (1995)
10. ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಧಕರು-3.(ಎಡಿಸನ್, ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್)- (1995)
11. ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಧಕರು-4.(ಗೆಲಿಲಿಯೊ, ನ್ಯೂಟನ್, ಡಾವಿಂಚಿ)- (1995)

ಮುಮ್ಮಡಿ ಮತ್ತು ನಾಲ್ವಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಹಾರಾಜರು. ಇವರ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟುವಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ವಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು “ರಾಜರ್ಷಿ” ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರು, ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನು “ಮಾದರಿ ಮೈಸೂರು”ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ‘ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳು ನಾಳಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು’ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವಂತೆ ಒಡೆಯರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬಾಲ್ಯ ಜೀವನ, ಹತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವಾಗಿ, ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಶಿಸ್ತಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ದಿನಚರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ, ಅವರ ಗುರುಭಕ್ತಿ, ಆಟ-ಪಾಠ, ಆಡಳಿತದ ವಿಚಾರಗಳು, ‘ವಿವೇಕದಿಂದ ಆಡಳಿತ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ’ ಎಂದು 18ನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿರುವುದು, ಪ್ರಜೆಗಳ ಅನ್ನ, ಬಟ್ಟೆ, ಮನೆ, ವೈದ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಸವಿವರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ್ ಅವರ ಕಾಲ ಸ್ವರ್ಣಯುಗ ಆಗಲು ಕಾರಣವಾದದ್ದು ಅಣೆಕಟ್ಟು, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಅನೇಕ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು, ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಹರಿಜನರು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ದರ್ಬಾರಿಗೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ಅವರಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ, ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ಮುಂತಾದ ಮಹತ್ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೊರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ‘ಇವರು ಭಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತರು, ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜರು’ ಎಂದು ಹೊಗಳಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದಾಗ, “ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲ, ಪ್ರಜೆಗಳ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಸೇವಕ, ಬಡ ಪ್ರಜೆಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಹಣ ಮೀಸಲು” ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳೂ ಹಾಗೆ ಇರಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನ್ಯಾಯ-ಶಿಸ್ತು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಜರು ಕನ್ನಡ ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ದೊರೆಯಾಗಿ, ಕಲಾ ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ, ವಿನಯ-ವಿನೋದಶೀಲರಾಗಿ, ಕರುಣಾಮಯಿಯಾಗಿ, ಧರ್ಮವಂತರಾಗಿ, ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಘನತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಒಡೆಯರ ಜೀವನದ ಸಮಗ್ರ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರ ಶೈಲಿಯಾಗಿದೆ.

ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿರುವ ಹಲವಾರು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಜನನ, ಬಾಲ್ಯ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಸಂಶೋಧನೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಶೇಷತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಾಗಲೂ ಲೇಖಕಿ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರದ ಪರಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿಜ್ಞಾನಿ, ‘ನೊಬೆಲ್’ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದ ಸರ್ ಸಿ.ವಿ.ರಾಮನ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಅವರು ಹದಿಮೂರನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದದ್ದು, ಅವರ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಅನೇಕ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಜಗದೀಶ್ಚಂದ್ರ ಬೋಸರ ಜೀವನವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ, ಅವರ ಬಾಲ್ಯ ಜೀವನ, ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಅವರ ಹಠದ ಸ್ವಭಾವ, ಸಮಾನತೆಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆ ಹೋರಾಟ, ಸಸ್ಯ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆ, ಹಲವು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಾವೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರಳವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡುವಂತಹ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಲೇಖಕಿಯು ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಚಾರ್ಲ್ಸ್ ಡಾರ್ವಿನ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಎಂಟನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಡಾರ್ವಿನ್‌ಗೆ ತಂದೆ, ಅಕ್ಕ, ಅಣ್ಣಂದಿರ ಪ್ರೀತಿ ಸಿಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಹವ್ಯಾಸಗಳಾದ ನಾಣ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ, ಅಂಚೆಚೀಟಿ ಸಂಗ್ರಹ, ಕಪ್ಪೆಚಿಪ್ಪು, ಚಿಟ್ಟೆಗಳು, ಹೂವು, ಹುಳುಗಳು, ಮೂಳೆಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳ ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದು-ಇವೇ ಮುಂದೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಚಿಂತನೆಗೆ ಪ್ರೇರಕವಾಗಿ, ವಿಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವಂತೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಮನಸ್ಸು ಮಾಡು, ಕರ್ತವ್ಯ ನಿಷ್ಠನಾಗು, ಕಾದು ನೋಡು'- ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಲೂಯಿ ಪಾಶ್ಚರ್ 'ಈ ಮೂರು ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕೀರ್ತಿ ಶಿಖರ ಕಟ್ಟುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದ ವಿಶ್ವವಿಖ್ಯಾತ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದವರು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ 'ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ' ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ ಬಯ್ಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಲೂಯಿ ಪಾಶ್ಚರ್ ಮುಂದೆ ರಸಾಯನ ತಜ್ಞರಾದ ಡೂಮಾಸ ಎಂಬುವರಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು, ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟೊರೇಟ್ ಪದವಿ ಪಡೆದು, ಹರಳುಗಳ ಮೂಲಕ ಬೆಳಕಿನ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಹಾಯಿಸಿದರೆ ಕಿರಣಗಳ ಮಾರ್ಗ ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ್ದು, ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳುಗಳಿಗೆ ರೋಗ ಬರದಂತೆ ಕಾಪಾಡಿದ್ದು, ವ್ಯಾಕ್ಸಿನೇಷನ್ ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದು, ಹುಚ್ಚುನಾಯಿ ಕಡಿತಕ್ಕೆ ಲಸಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದು, ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕನಾದರೂ ಅದ್ಭುತ ಜ್ಞಾಪಕಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ, ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಥಾಮಸ್ ಆಲ್ವಾ ಎಡಿಸನ್ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅನೇಕ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದು, ಟೆಲಿಫೋನ್ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಫೋನೋಗ್ರಾಫ್, ವಿದ್ಯುತ್ ದೀಪ, ಪ್ರೊಜೆಕ್ಟರ್, ಲೈಟರ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಸರುವಾಗಿರುವ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿ ಹೊಸಬೆಳಕು ತಂದ ಆಲ್ಬರ್ಟ್ ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್, ದುರ್ಬಿನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಭೂಮಿ ದುಂಡಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ ಗೆಲಿಲಿಯೋ, ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೂಪಿಸಿದ ಐಸಾಕ್ ನ್ಯೂಟನ್-ಹೀಗೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸಾಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತಲ್ಲದೆ ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಟ್ಯಾಗೋರ್, ಸಹೃದಯಿ ತಾಯಿ ಥೆರೆಸ, ಭಾರತದ ಮಹಾಪುರುಷರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದು ಮಕ್ಕಳಿಗಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಓದುಗರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ 'ಹಬ್ಬಗಳು' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವದಲ್ಲದೆ, ಹಬ್ಬಗಳ ಮಹತ್ವ, ಅವುಗಳ ಆಚರಣೆಯ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೂಡ ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ಹಬ್ಬ ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಒಂದೊಂದು ಹಬ್ಬಕ್ಕೂ ಇರುವ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಮಹತ್ವ, ಆಚರಣೆಯ ವಿಧಾನ, ಸತ್ಯ ದರ್ಶನ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಬ್ಬಗಳ ಜೊತೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಬ್ಬಗಳು ಮತ್ತು ನಾಡ ಹಬ್ಬಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು, ಐಕ್ಯತೆ, ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಆರ್ಯಾಂಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಯವರು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ, ಮಹಾಪುರುಷರ, ಸಂತರ ಜೀವನ, ಬಾಲ್ಯ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಹವ್ಯಾಸಗಳು, ಸಾಧನೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ, ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿ ಬರೆದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 7|ISSUE 2|Mar-2016

Shodha International Recognition

Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-7 | Issue-2 | Mar-2016

Available online at www.godutaidegree.org

Jan Dhan Yojana: Challenges and Opportunities

Dr. Siddamma.R.Guded.

HOD & Associate Professor, Dept .of Commerce, Godutai doddappa Appa Arts and
Commerce College For Women's, kalaburagi.

Mobile no: 9686020012 Email: dr.siddamma64@gmail.com.

ABSTRACT

“Economics resources of the country should be utilised for the well being of the poor. The change will commence from this point” Shri Narendra Modi, Hon’ble Prime Minister of India

“Objective of” Pradhan Mantri Jan –Dhan Yojana (PMJDY)” is ensuring access to various financial Services like availability of Basic savings bank account, access to need based credit, remittances facility, insurance and pension to the excluded section of the society. Such as weaker sections and low income groups.

Introduction:

“Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana” was announced by Hon’ble Prime Minister on his Independence Day address on 15th Aug 2014. This programme has a National mission on financial inclusion encompassing on integrated approach to bring about comprehensive financial inclusion of all the households in the country. The plan envisages that, universal access to banking facilities with at least one basic banking account for every household, financial literacy, facility. In addition to this the beneficiaries would get Rupay Debit cover of Rs. Lakh. It also envisages, channelling all government benefits from Centre / State / Local Body to the beneficiary accounts and pushily the Direct Benefits Transfer (DBT) scheme of the union Government. Pradhan Mantri Jan-Dhan Yojana with a slogan “Mere Khata Bhagya Vidhat” programme launched on 28th Aug 2014 across the nation simultaneously. Formally it was launched in Delhi with parallel functions at the state level and also at district and sub district levels.

With a bank account every household would benefit access to banking and credit facilities. This make them to come out of the grip of money lender, manage to keep away from financial crises caused by emergent needs, and benefits from a range of financial products. Every account holder gets a Rupay debit card with a Rs. 1,00,000/- accident cover. They also will be covered by insurance and pension products.

Background Study:

The technological issues like, poor connectivity, online transactions will be addressed. Mobile transactions through telecom operators and their establishments are to be used for financial inclusion under this scheme. An effort is being made to reach out to the youth of this country to participate in this programme said by Dr. Guradial Sing, Sandhy /secretary M.F /GOI

An earlier effort made by the Government of India includes setting up of a committee on financial inclusion under the chairmanship of Dr. C.Rangarajan. The Committee finalised it is reports in early 2008. According to the committee's interpretation, financial inclusion as an instrumentality for social transformation" Access to finance by the poor and vulnerable groups is a pre-requisite for inclusive grant. It has been said that, providing access to finance is a form of empowerment of the vulnerable groups. Financial inclusion means delivery of financial services at affordable costs to the weaker Section of the disadvantaged, deprived and low income groups of the society. Services included in Financial Inclusion are,

1. Credit
2. Savings
3. Insurance payments and remittance facilities

Literature of the study:

In order to ensure financial inclusions various initiatives were taken up by RBI/GOI like, Nationalisation of Banks, branch network, Establishment and expansion of Co-operative and RRB's, Introduction Head Bank Scheme, Formation of SHG's and state Specific approach for Govt. Sponsored schemes. In 2005-06, Banks were advised to make available a basic banking" No frills" account either with "nil" or Very Minimum balances as well as charges that would make such accounts accessible to vast sections of the population. RBI in 2006 with the objective of ensuring greater financial inclusion and increasing the outreach of the banking sector, to enable the banks to use the services of NGO's /SHG's MFI's and other

civil society organisations as intermediaries in providing financial and banking services through use of business facilitators and Business Correspondent Model”

In the year 2011, with the banking facilities under the “Swabhimaan” campaign with business correspondents, the programme had a very limited reach and importance.

Emergence of the Jan Dhan Yojana Scheme:

To provide Bank Account to every household in the country and make available the basic banking services facilities i.e,

1. Opening of Bank Account with Rupay Debit card and Mobile Banking facility.
2. Cash withdrawal and deposits
3. Transfer
4. Balance Enquiry and
5. Mini Statement
6. Other Services

To provide these banking services, banking outlets to be provide within 5 km distance of every village. Necessary infrastructure also needs to be placed to enable e-Kyc for account opening and AEPS for withdrawal of cash based biometric authentication from UIDAI data base.

It was estimated that, there are about 6 crore uncovered households which would need to be covered in the rural areas, this translates into opening of 6 crore accounts in villages “One account for one family” is given priority. The “Pradhan Mantri Jan-Dhan Yojana” lies at the core of development philosophy of “Sab ka Sat Sab ka Vikas”.

Objectives of the scheme:

1. Universal access to banking facilities
2. Providing Basic Bank Account for savings and remittance and Rupay debit card with inbuilt accident insurance cover of Rs. 1 lakh and Rupay card
3. Financial Literacy programme
4. Overdraft facility upto Rs. 5,000/- after six months of satisfactory performance of saving bank account credit history

5. Creation of credit Guarantee fund for coverage of defaults in overdraft A/cs.
6. Micro insurance
7. Unorganised sector pension schemes like “Swavalamban”
8. Coverage of households in hilly, tribal and difficult areas to be carried out.
9. All the rural and semi urban areas of the country are proposed to be mapped into sub service Area (SSAS)
10. Based on the learning of the past a holistic approach is proposed to provide all the citizens of the country with a basket of financial products to enable them financially secure.

Challenges of the programme:

- 1] With a bank account, every house hold gain access to banking and credit facilities.
- 2] Enabling them to come out of the grip of moneylenders
- 3] Manage to kept away from financial crises caused by emergent needs
- 4] Every account holder gets a Rupay debit card with a Rs. 1, 00,000 accident cover.
- 5] They will be covered by insurance and pension products.

Financial Inclusion World at glance:

Exclusion of large segments of the society from financial services affects the over all economic growth of a country. Financial inclusion at global concern in few countries is glanced here. In Sweden and France, banks are legally bound to open an account for anybody who approaches them. In Canada, law requires Banks to provide accounts without minimum balance to all Canadians regardless of employment / credit history. In United States, it is intended to encourage depository institutions to help to meet the credit needs of the communities in which they operate including low and moderate income neighbourhood's consistent with a safe and sound operations. In India, after economic reforms of 1991, financial inclusion of the poor will help in bringing them to the mainstream of growth and would also provide the financial institution an opportunity to be partners in inclusive growth.

Role of Technology in Financial Inclusion:

Today's banking system are popular by two things i.e.

1. Technology
2. Financial inclusion.

The major hurdle in financial inclusion so far has been large numbers and low volumes, translating into unaffordable costs

In order to make available the banking facilities across the country, latest technological products like e-Kyc, IMPS, mobile banking etc, have the potential to emerge as a game changer in terms of costs, convenience and speed of reach. Reserve Bank has been actively involved in harnessing technology for the development of the Indian Banking sector over the years.

A major technological development in banking sector is the adoption of the core banking solutions. (CBS) It is a step towards enhancing customer convenience through any where, any time Banking. The adoption of CBS led to various technological products like, NEFT RTGS, mobile banking, internet Banking ATMs, etc. some of the technological based products have made significant changes in the banking outreach to the masses are,

1. Adopting (CBS) core banking solution by the banks, including all Regional Rural Banks [RRBS]
2. A multi channel branchless approach, using dandled devices, Mobiles, cards, Micro ATMS and kiosks can be used.
3. Implementation of the electronic payment system such as RTGS (Real Time Gross Settlement)
4. Electronic clearing Services (ECS)
5. National Electronic Fund Transfer (NEFT) (Image based cheque clearing system)
6. Cheque Truncation system (CTS)
7. Banking Transaction by using mobile phones etc.

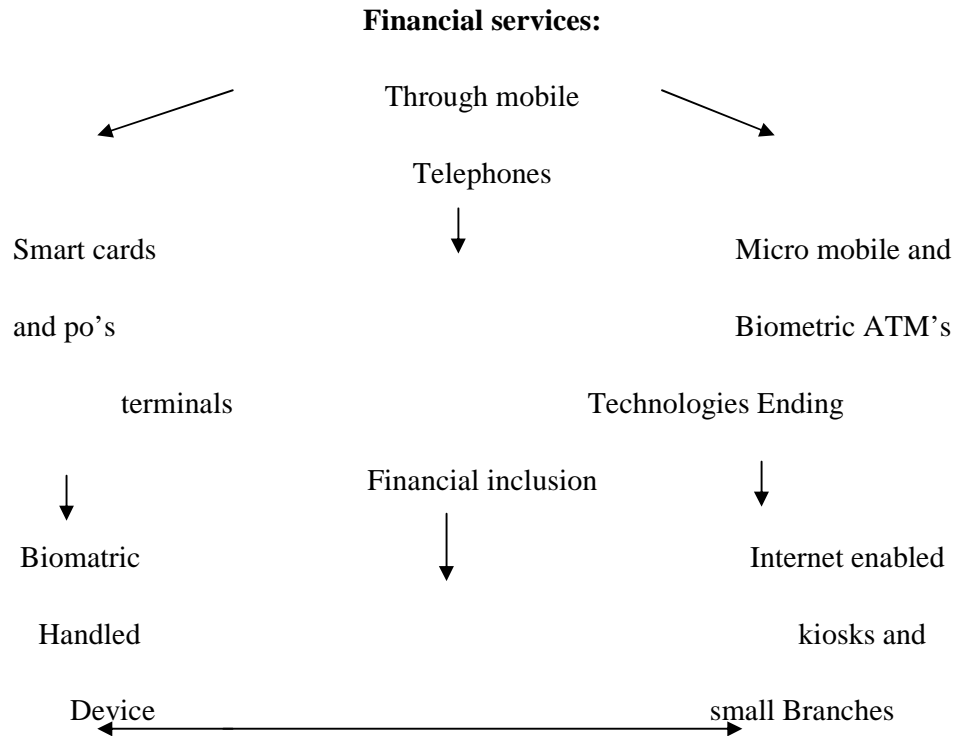

Figure: Financial Services through Technology

Conclusion:

Exclusion of large segments of the society from financial services affects the overall economic growth of a country. It is for this reason that, the financial inclusion is a need of the hour. Though banking industry has grown up horizontally and vertically the branch penetration need to keep pace with the rising demand and the need for accessible financial services. Financial inclusion of the poor will help in bringing them to the mainstream of the growth and would also provide the financial institutions an opportunity to be the major role players in the inclusive growth.

Key Words:

- NPCI – National Payments Corporation of India
- IDRBT -Institute for Development and Research in Banking Technology
- CBS - Core Banking Solutions
- NEFT - National Electronic Fund Transfer

RTGS	- Real Time Gross Settlement
ECS	- Electronic Clearing Service
E-kyc	- Electronically know your customer
IMPS	- Immediate payment systems
ATM	- Any Time Money
AEPS	- Aadhaar Enalised payment system
APBS	- Aadhaar payment Bridge System

REFERENCES:

1. www.pfrda.org.in
2. Pradhan Mantri Jan-Dhan Yojana – A National Mission on Financial Inclusion, Department of Financial Services, Ministry of Finance, Govt. Of India
3. www.financialservices.gov.in

ISSN 2454-7255**Original Article****VOL 6|ISSUE 2|Nov-2015**

Shodha International Recognition
Multi Disciplinary Research Journal
ISSN 2454-7255

Volume-6 | Issue-2 | Nov-2015

Available online at www.godutaidegree.org

A Comparative Study of Sports Personality and Motor Ability of Inter University Players

Smt. Jayalaxmi

Physical Culture Instructor, Govt. First Grade College,
Fharhtabad. Dist: Kalaburgi

Abstract

In the day to day being, physical education and nutrition appeared to have gained a place of priority. It was a wrong notion that physical exercises lead to pain, failure and embarrassment. These symptoms if exist at the initial stages of exercise are only temporary. It is only through physical activity, and physical exercise that the physical fitness is built and maintained. If one has improved his physical fitness, it can be presumed that he has improved the efficiency of his heart and lungs. Some researches attribute the beneficial effects of exercise on stress, the reduced electrical activity in the muscles and increased feeling of fitness. A few other benefits of physical activity that lead to physical fitness are the delay in aging process, protection of low weight, reduction in the rate of incidence of heart diseases and the relation of drugs that induce sleep.

Introduction

In today's age of scientific knowledge, man is making rapid progress in all walks of life and it is true in the area of games and sports also. Scientific knowledge has revolutionized the standard of human performance in sports disciplines. The athletes are now trained on scientific lines and using highly sophisticated technology for top performance in their specific sport, to get optimum performance in their specific sport, to get optimum performance with, minimum expender of energy and Health, the basic objective of Physical Education is a state of condition under which an individual is capable of mobilizing all his resources, intellectual, emotional and Physical, for optimum living.. According to Breslow, the daily habits of people have" a great deal more to do with what makes them sick than all the influences of medicine. Broadly, the factors that promote one's health may be classified as, a) hereditary factors, b) environmental factors and c) personal

factors. Similarly, the conditions that play a major role in determining one's health can broadly be put under three areas, such as a) mental health, b) spiritual health, and c) physical fitness.

. Physical Education is a vigorous physical activity that can provide an inexpensive and practical workout for most people. It helps to protect cardio respiratory system from disease and it promotes physical, mental, emotional, and spiritual development. Physical Education Training is an excellent all-round exercise program since any amount of exercise can be incorporated with the program to enhance the body's physical and physiological fitness. It improves the sports performance. As a form of exercise, it is equal to swimming, and is perhaps, even better in its all round aspect than jogging.

Physical Education offers opportunity in competitive situation for physical, social, emotional, and moral development. Sports form an inseparable part of the system of physical education. Sports and Games are the best ways to earn social recognition and acquire a status in the modern society.

Current educational trends and legal mandates have had extensive implication for schools and teachers. In order to mainstream opportunity, an environment must exist in which individuals can be programmed for educational needs while not jeopardizing the progress of other students. The concern of providing appropriate learning environment for all children is a question of educational equity.

Sports and Games are looked upon as avenues for achieving and establishing supremacy and social recognition. To achieve this recognition, one requires extra-ordinary talent, skills, sustained interest, determination, training and so on.

Physical activity is a must to all human beings. It consists of two compartments namely recreation and the competitiveness. At present competitive spirit has gained more popularity as it is highly rewarding. Apart from this, it brings out the whole world under a single umbrella.

Education can be regarded as a process that is the continuing experience i.e., that are engaged in by the learner as he develops skills knowledge and attitudes that result from the learners participation in learning process.

Physical fitness is important for all human beings irrespective of their age. A given work may not be carried out if the required physical strength is not available. Modernization and urbanization have reduced the physical fitness of human beings. Man depends on machines for all his work. Manual labour has been considerably reduced. Physical activity is considered to be low in dignity and hence avoided. Therefore, general physical fitness has come down. Physical education and sports, being integral parts of education have also experienced the impact of scientific advancement. Now, the sportsmen have been able to give outstanding performance because of involvement of new scientifically sustained training methods and means of execution of sports exercise such as sports techniques and tactics, improvement of sports wear and equipment's as well as other components and conditions of the system of sports training.

While handling with care the sports persons in the universities level, many sensitive and practical issues are to be addressed frequently. The concern may range from very selection of sports person in the team to the planning, training, managing and so on. The managerial demands are unique and different for sports and games. More we know about the sports person more the advantageous result is not a surprise to note that.

Sports and games in physical education activities are looked upon as avenues for achieving and establishing supremacy, prestigious social recognition and etc. To achieve this recognition, one requires extra-ordinary talent, skill, sustained interest, determination, training and so on.

1. Conceptual Frame Work

2. Sports personality

For most people, personality is “what makes one individual different from another.” I of all his traits and attributes which go to make him a unique individual The statements like “Mahatma Gandhi was a great personality’, “our history teacher does not possess an impressive personality,” and “Shyam has no personality at all” are generally heard which speak volumes about individual differences which exist among people. Based on these descriptions, personality seems to refer to an ‘attribute that people possess in varying amounts.’ Yet personality is not something people possess in large or small quantities, nor is a concrete thing that is easily observable such as white skin or black hair. Rather, it is what one is a sum total like anyone else.

Comparisons, though a natural phenomenon, are unnecessary because each individual is a unique being and a model in himself. Insisting upon three standard yardsticks of evaluating human personality, Kluckhohn and Murray opine, “Every man is in certain respects: (a) like other men

(universal norms). (b) Like some other men (group norms), and (c) like no other men (idio syncratic norms).” In what proportion, do generality and particularly combine to create a new “unique” individual, will continue of a mind-boggling puzzle. In social context, to put the mummer straight, an individual (personality) is a sum total of (a) actually he is (b) what he considers himself to be, and (c) what he is in the estimation of others.

The key concepts of most definitions of personality may be summed up as under:

- 1) Personality is a dynamic concept. It cannot be restricted to certain inherited traits, tendencies and attributes. The inner core of personality may refer to inherited qualities, characteristics and traits common to all (which exert a constant pressure on each individual); its peripheral facet constitutes the differences which distinguish one individual from other(s).
- 2) Individuality is a keynote in the notion of personality. Personality psychology; therefore, is “the study of individuals their distinctive characteristics and traits and the manner in which they integrate all aspects of their psychological functioning as they adapt to their environment.
- 3) The unique personality emerges out of a sustained interaction between the genetic potential and the environmental forces.
- 4) Various aspects of personality body, mind, intelligence, spirit, culture, society—are highly interactive and completely integrated.

MOTOR ABILITY

The term motor ability is used synonymously with general athletic ability. There are many factors that contribute to successful performance in athletic skill.

In most of the advanced and developed countries, the awareness of motor learning and skill developed among children is very much scientific and prolonged which perhaps helped them to level of general fitness with motor abilities like power, speed, agility, balance, reaction time etceteras are essential qualities required to be developed in the players.

Barrow and Mc Gee are of the opinion that agility plays an important role in physical education activities and it is revealed to a great extent in sports involving efficient foot work and quick changes in body position.

MOTOR ABILITY COMPONENTS

1. Speed - 50 yard dash
2. Strength - Pull up test
3. Agility - Sit and Reach test
4. Muscular Endurance - 400 yard walk test
5. Leg explosive power - Standing broad jump

SIGNIFICANCE OF THE STUDY:

The study would be of great significance as it would provide an opportunity to the physical educators, coaches and athletes as it would be able to scientifically understand and assess the changes in motor ability components physiological variables and athletic performance. This study may be helpful in understanding the motor performance variables which decide the players' potentialities at university and intercollegiate level. This knowledge in turn helps the physical education directors and coaches to chalk out appropriate programs for their needs.

This study may bring out information about the vital physiological variables status among selected team games players of intercollegiate level. This knowledge reflects the functional status of the players with which, a comprehensive and effective training loads can be formulated. The study would find out the periodical effects of athletic performance on selected motor ability components and physiological variables of students of inter University players.

Further, this study would also help the Physical education instructors, teachers, coaches and sports authorities to produce potential sportsmen from their institutions through proper motor ability training and physiological keep ups.

Statement of the Problem:

A Comparative study of sports personality and motor ability of inter University players

Objectives of the Study

1. To analyze the sports personality of inter University players
2. To analyze the motor ability of inter University players
3. To study comparison between the sportsmen and non-sports men of inter University players in

their sports personality.

4. To study comparison between the sportsmen and non sportsmen of inter University players in their motor ability skills.

Hypothesis of the study

Based on the study of works undertaken by different Scholars and their interpretations and the pretests of the researcher, the following Hypotheses were formulated;

1. There would be significant difference in speed (the physical fitness component) of sports men and Non-sports men.
2. There would be significant difference in strength (the physical fitness component) of sports men Non-sports men.
3. There would be significant difference in agility (the physical fitness component) of sports men and Non-sports men.
4. There would be significant difference in endurance (the physical fitness component) of sports men Non-sports men.
5. There would be significant difference in flexibility (the physical fitness component) of sports men Non-sports men.
6. There would be significant difference between the sports personality among sports men and non-Sports men.

Conclusion

Certain factors like food habits, life style, daily routine, climatic conditions and the environmental factors which may have an effect on the results of this study were not taken in to consideration.

ISSN 2454-7255

Original Article

VOL 6|ISSUE 2|Nov-2015

Shodha International Recognition

Multi Disciplinary Research Journal

ISSN 2454-7255

Volume-6 | Issue-2 | Nov-2015

Available online at www.godutaidegree.org

ಶ್ರೀ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಖೂಬಾ ಅವರ 'ಐವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ' ಕೃತಿಯ ಒಂದು ನೋಟ

ಶ್ರೀಮತಿ ಪ್ರಭಾವತಿ ಎಸ್. ಚಿತಕೋಟಿ

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ, ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕಲಬುರಗಿ

ಪೀಠಿಕೆ:-

ಹಮ್ಮು ಬಿಮ್ಮುಗಳಿಲ್ಲದ, ನಿರಹಂಕಾರ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕವಿ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಖೂಬಾ ಅವರು ಯಾವ ಗುಂಪುಗಾರಿಕೆಗೆ ಸೇರದ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ಧೋರಣೆಯ ಕವಿ. ಇವರ ಎರಡನೇಯ ಕವನ ಸಂಕಲನ "ಐವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ." ಇದು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದಾಗಿದ್ದರೂ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯ ಕೃತಿಯಾಗಿದೆ²⁰. ತಮ್ಮ ಬಾಳಿನ 58 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯ ಆಗು ಹೋಗುಗಳನ್ನು, ನೋವು-ನಲಿವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾವಲೋಕನ ಕ್ರಮದಿಂದ ಅರುಹಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ 58 ಕವನಗಳಿರುವುದು ವಿಶೇಷವಾದುದು. 'ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ'ದಿಂದ ಹಿಡಿದು, 'ಶಾಂತಿ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ', 'ಪ್ರೇಮಪಥ', 'ಮೊದಲಿಗನು ನಾನಾದೆ', ತಪ್ಪು ಏನು? 'ಬಯಕೆ', 'ರಾಘವಾಂಕ', ಮಿಲನ, ಅವರವರ ಭಾಗ್ಯ, ದೇವರಲ್ಲಿ 'ಭೂಮಿಗಳಿ ನೀನು', 'ಮನಸು', 'ನಾನಾ-ನೀನು', 'ರಾಮಾಯಣ', 'ಕಲಿತ ಹೆಣ್ಣು', 'ಆಲೋಚನೆ', 'ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ನೃತ್ಯ ಶಾಲೆ', 'ರಾಜನೀತಿ', 'ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ', 'ಆಗ ಮನುಜ ಕವಿಯಾಗುವನು', 'ಕನ್ನಡ ಉಳಿಸಿರಿ', 'ಬಸವ ತತ್ವ', 'ಗಾಂಧಿವಾದ', ಜ್ಞಾನ ಭಾನು', 'ದಿವ್ಯ ಸ್ಫೂರ್ತಿ', 'ಶಿಕ್ಷಕ' 'ಕಲಾತಪಸ್ವಿ', 'ಇದೂ ಒಂದು ಕವಿತೆ' 'ಹಾಡು ಮಾರುವವ' ವರೆಗೆ 58 ಕನಗಳಿವೆ. ಇವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಐವತ್ತೆಂಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕವಿಯು ಬಾಲ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಹಲವು ಕವಿತೆಗಳೂ ಸೇರಿವೆ ಹಾಗೂ 'ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ನೃತ್ಯಶಾಲೆ' ಹಾಗೂ 'ಹಾಡು ಮಾರುವವ' ಈ ಎರಡೂ ಕವಿತೆಗಳು ಹಿಂದಿಯಿಂದ ರೂಪಾಂತರಿಸಿ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಇಂದು ನಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪುನರನಿರ್ಮಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅರಸುವ ಕಾರ್ಯ ಜರುಗುತ್ತಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಪಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಅವುಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಅಥವಾ ಭಾವಗಳತ್ತ ಹೋಗುವ ಅಡಿಗ ಹಾಗೂ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯಗಳ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ರೂಪವಿರೂಪಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಇಡಿಯಾಗಿಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ಬಂಡೆಪ್ಪನವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. "ಬೇಕು ಬೇಕು ಎನುತ ಬಯಕೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತ್ತಲ್ಲ" ಎನ್ನುವುದು²¹ ಇವರ ಬರವಣಿಗೆಯ ರೀತಿ. ನಿಸರ್ಗ ಜೀವನ, ಊಹೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಜೀವನವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಕವಿಯ ಪ್ರತಿಭೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಶೆಗೆ ಕೊನೆ ಮೊದಲಿಲ್ಲದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಕುರಿತು-

ಪತ್ನಿ ಪತಿ ಕೂಡಿದಾಗ ಅವರಿಗೊಂದು ಫಲವು ಬೇಕು
ಫಲ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಯಾಗಬೇಕು
ಪುತ್ರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಪುತ್ರಿ? ಅಹುದು ಬೇಕೆ ಬೇಕು
ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯನ್ನು ಪಡೆಯೆ ತಂಗಿಗೋರ್ವ ತಮ್ಮ ಬೇಕು
ಬೇಕು ಬೇಕು ಎನುತ ಬಯಕೆ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತಲ್ಲ

ಚಿಂತನಶೀಲ ಬರಹಗಾರ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜೀವನ ಬರಿ ಸುಖದಿಂದ ಕೂಡಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ದುಃಖದ ಭಾಗವೇ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದು. ಆದರೂ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳಿನಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕವಿಯು ನೀಡುತ್ತಾನೆ.

ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದ ಬಂಡೆಪ್ಪನವರು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲಾರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗೋಳಿನ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು 'ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ'ದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದು, ಒಂದು ಕಾಲದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪರಿಸರವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. 'ಅನುತ್ತರ ಪೌರುಷ'ವನ್ನು 'ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ' ಕಾವ್ಯದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದು, ಬಂಡೆಪ್ಪನವರ ಕಲ್ಪನಾಲೋಕದ ವಿಲಾಸವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಸಮಕಾಲೀನ ಬದುಕನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ಈ ಕವಿತೆ ಮೈಬಿಚ್ಚಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

'ಸರಸ್ವತಿ ತನಯ ಜಿಮ್ಮ' ಇಂದಿನ ಹಲವು ಕವಿಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡವರ ಹೃದಯವಿಲ್ಲದ ಕವನಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಸಹೃದಯತೆಯಿಲ್ಲದ ಅವುಗಳಿಂದ ದೂರವಿರುವುದೇ ವಾಸಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ಹೃದಯವನು ಹಿಂದೂಡಿ
ಬುದ್ಧಿವಾದವನೆತ್ತಿ
ಹಿಡಿಯುತಿಹ ಸಾಹಿತ್ಯ
ನಿರ್ಮಿಸುವುದನ್ನು ಕಂಡು
ಬರೆಯುವುದನ್ನೇ
ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು
ಎನಿಸುತ್ತದೆ ನನಗೆ'²²

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ರಸಾನುಭೂತಿಯಾಗಿದೆ 'ವಾಕ್ಯಂ ರಸಾತ್ಮಕಂ ಕಾವಂ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಕಾವ್ಯದ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಗುರಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಛಾಯಾವಾದ, ಯತಾರ್ಥವಾದ, ರಹಸ್ಯವಾದ, ಪ್ರಯೋಗವಾದಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತದ ಪ್ರದರ್ಶನ ಬೇಕೆ? ಕಾವ್ಯ ಹೃದಯವಾದರೆ ಸಾಕಲ್ಲವೆ? ಎಂಬ ಭಾರತೀಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಕವಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೊರಹಾಕಿ ವಿಮರ್ಶಕನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದು.

ಕವಿಯಾದವನು ಹೇಗಿರಬೇಕು? ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೂ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವ ಕವಿತೆ ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿದೆ. ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ, ಹೃದಯಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಕವಿಯಾಗಿರುವ ನೀನು ಹೃದಯದಂತೆ ಅರಿತು

ಬಾಳುತಿರುವಿಯೇನು? ಹೇಳು ಎಂದು ಸ್ವಗತವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಕವಿ, ಹೇಗೆ ಬಾಳುತಿರುವಿ ನೀನು? ಎಂದು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

“ಹೇಗೆ ಬಾಳುತಿರುವಿ ನೀನು?

ಸ್ವಚ್ಛ ನಡತೆ ಇಹುದು ಏನು?

ನಿನ್ನ ಆತ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಮನಸು

ಪರಮ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಬೆರಸಿ

ಹೊನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಣ್ಣು ನಿನ್ನ

ಮೋಹಗೊಳಿಸದಂತೆ ನೀನು

ಬಾಳುತಿರುವಿ ಏನು?²³

ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ. ಸತ್ಯ ಹೇಳು ಕವಿವರ್ಯ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿರುವಲ್ಲಿ, ಕವಿಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡವರನ್ನೆಲ್ಲ ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಕವಿಯಾಗಬೇಕೆನ್ನುವವರ ನಡತೆ-ಬದುಕು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದರ ಕಡೆಗೂ ಇದು ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. 'ಸಫಲ ಕವಿ'ಯ ಬಗೆಗೂ ಬಂಡೆಪ್ಪನ ಕವಿ ಹೃದಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

‘ಜೀವನವೆ ಕಲೆ ಎಂದು, ಕಲೆಯೆ ಜೀವನ ಎಂದು

ಜೀವಿಸಲು ಕಲಿತವನೆ ಕಲೆಗಾರನೆಂದು

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾರುತಿದೆ,

ಸಫಲ ಜೀವಿಯೆ ಇಂದು ಸಫಲ ಕವಿ ಎಂದು²⁴

ಕವಿಯಾದವನು ಕವಿಗಳನ್ನು ಅಳೆದು ನೋಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಕವಿ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಸಹೃದಯಿನಾಗಿಯೂ ಮನಗಾಣಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯವೆಂಬ ಆಶಯ ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಬುದ್ಧಿವತ್ತೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕಿಂತ ಸಹೃದಯರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಮಹತ್ವದ್ದೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಬಂಡೆಪ್ಪನವರು ತಾವು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಕವಿವರ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು ಕವನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. 'ರನ್ನ ಭೇರಿ' 'ರಾಘವಾಂಕ' 'ಅಮರ ಕುವೆಂಪು' 'ಕಲಾತಪಸ್ವಿ' ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿವೆ.

ಜೀವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಘಟಿಸಿದ ಘಟನೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಬಂಡೆಪ್ಪನವರ ಲೇಖನಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. 'ಮೊದಲಿಗನು ನಾನಾದೆ ತಪ್ಪು ಏನು?' ಎಂಬುವ ಕವನವನ್ನು ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. 'ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾತು ಬರದಂತಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಇಲ್ಲಿ ಕವಿತೆಯಾಗಿ ಮೂಡಿ ನಿಂತಿದೆ. ಸಭೆ, ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯ ಜನರು, ಅದರಲ್ಲಿ ಕವಿ ಕಂಡ ಸನ್ನಿವೇಶದ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಪಡಿಯಚ್ಚಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ.

ಸರಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ತಿಳಿಯಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸುವ ಬಂಡೆಪ್ಪನವರ ಕವನಗಳ ಶೈಲಿ ಹಿತಮಿತವಾದುದು. ಅವರು ಗಹನವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಸರಳತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು ಮಾದರಿ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅವರ **ಯೋಗದ ಕಛ** ಕವನದಲ್ಲಿಯ ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಮಾತೆಯ ಮಮತೆಯ ರೂಪದ ಮುಂದೆ

ಮಡದಿಯ ಮಾಯೆಯ ಭಿತ್ತಿಯ ಬಂಧೆ

ನಿಂತಿತು ಕುಗ್ಗಿತು ತಾಯಿಯ ಪ್ರೇಮ

ಕತ್ತಲೆ ಕವಿಯಿತು ಆತ್ಮದ ಮುಂದೆ

ಕಥೆಯೊಂದಿದೆ ನೀವು ಕೇಳುವಿರಾ?²⁵

ಸರಳ ಸ್ವಭಾವದ ಕವಿಯ ಕನಸು, ಡಾಂಬಿಕತೆಯಲ್ಲೇ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಸರಳವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅಹಂಕಾರದ ಅಂಶ ಕಾಣದ ಭಾವಗಳು ಅವರ ಬಹಳ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳು. ಆ ಭಾವ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವಲ್ಲಿ ತನ್ನದೆ ಆದ ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

“ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಷಮತೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದ ಅನೇಕ ರಸ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದು ಬದುಕಿಗೆ ಸಾತ್ವಿಕವಾದ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ತರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಕಾವ್ಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಬಂಡೆಪ್ಪನವರ ‘ಪಿಂಕಿ’ ಕವನವನ್ನು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

“ಅವಳ ನಗೆ ಬಲುಚಂದ

ಅತ್ತರೂ ಅದು ಅಂದ

ಎತ್ತಿಕೊಂಡರೆ ಅವಳು

ಹಿರಿ ಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗುವಳು

ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಿದರಾತು

ಚಟ್ಟೆಂದು ಚೀರುವಳು”²⁷

ಮಗುವಿನ ಈ ಚಿತ್ರ ಜೀವನದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿ ಮನೆಯವರನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರೇಮ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಬೆಸೆಯುವ ಮಗುವನ್ನು ಕವಿಯು ಸರಳವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದುವರೆದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆನಂದ ಕೊಡುತ್ತಿಹಳು ಪಿಂಕಿ, ಮನೆಯಲ್ಲ ನಗುತ್ತಿಹುದು ಅವಳನ್ನು ಕೆಣಕಿ ಎಂದಿರುವ ಭಾಗ ಮನೆಯ ಆನಂದವೇ ಅವಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದು. ‘ಪಿಂಕಿ’ ಕವಿಯ ಮೊಮ್ಮಗಳು, ಅವಳ ನಗು, ನೋವುಗಳು ತುಂಬಾ ನೈಜವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿಗೊಂಡಿವೆ ಇಲ್ಲಿ. ಈ ಕವನವನ್ನು ಓದುವಾಗ ಕೆ.ಎಸ್. ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿಯವರ ‘ತುಂಗಭದ್ರೆ’ ಹಾಗೂ ಚನ್ನವೀರ ಕಣವಿಯವರ “ರಂಜನಾ’ ಕವನಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದೆ ಇರವು.

‘ಶಿಕ್ಷಕ’ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಪಕನೆಂಬ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಕನನ್ನು ಲೇಖಕ, ಕವಿ, ಗುರು, ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕ ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೇಳುವುದನ್ನು ‘ಶಿಕ್ಷಕ’ ಹಾಗೂ ಕವಿಯಾಗಿರುವ ಬಂಡೆಪ್ಪನವರು ಅರಿತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಆತನನ್ನು ಜನಗಣತಿ, ದನಗಣತಿ, ಚುನಾವಣೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸರಕಾರದ ಹಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತೊಂದರೆ ನೀಡುವುದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ಕುತ್ತು ಬಂದಾಗ ಯಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಸಹಕಾರ ನೀಡದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿರುವ ಕವಿ.

“ನವ ಸಮಾಜ ನವ ಜನ ನಿರ್ಮಾಪಕ
ಭವ್ಯ ದಿವ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯ ಸಮರ್ಥಕ
ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕಿನ ಪಥದ ಪ್ರದರ್ಶಕ
ಸದ್ಗತಿ ಕಾಣದ ದೈನ್ಯ ನಿರ್ದರ್ಶಕ”²⁸

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 1995ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ‘ಶಿಕ್ಷಕ’ನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿತ್ತೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಬಡತನ, ಬಡತನದ ಸಮಸ್ಯೆ, ಯಾತನೆ, ಕುಡುಕತನ ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತ ಇದರ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವುದನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಈ ಕವನಗಳ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಚಿಂತನಶೀಲನಾದ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಕವಿಯು ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿಷಯ ಹಾಗೂ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಬಹು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಲ್ಪನೆಗಿಂತ ಸ್ವಾನುಭವವೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಕವಿತೆಗಳ ವಸ್ತುವಾಗಿದ್ದು ಇದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳು ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಶ್ರೀ ಬಂಡೆಪ್ಪನವರು ಗಡವಂತಿ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಅಳೆತನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ “ಹಡೆದ ತಾಯಿ ಹಾಗೂ ಪಡೆದ ತಾಯಿ ಈರ್ವರ ಮಾತೃ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದವರು. ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ದಾಂಪತ್ಯ ಸುಖ ಹೊಂದಿದವರು. ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯರ ಪ್ರೀತಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಮಕ್ಕಳು-ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ ಅನುಭವಿಸಿದವರು. ಸಮಾಜದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಇವರು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿಯಾಗಿ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅನುಭವವೆಲ್ಲ ಅವರ ಜೀವನದ ಪಥವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವನೆಗಳುಳ್ಳ ‘ಪಿಂಕಿ’ ‘ಪ್ರೇಮಪಥ’, ಕವಿ, ‘ನಾನು-ನೀನು’ ‘ಯೋಚನೆ’, ‘ಜ್ಞಾನಭಾನು’, ಮೊದಲಾದ ಕವನಗಳು ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬಹುದು²⁹.

ಇಲ್ಲಿಯ ಹಲವು ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪರ ಕಾಳಜಿ, ವಿಡಂಬನೆಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದು, ಭಾಷೆಯ ಸರಳತೆ ಓದುಗರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆಶಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವು ಮೇಲ್ನೋಟದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಒಳನೋಟದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕತೆಯನ್ನು ಸಾರುತ್ತವೆ. ಕಾವ್ಯ ಕಲೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾದರೂ, ಸ್ಥಳೀಯ ಕನ್ನಡ ಆಡುನುಡಿ ಹಾಗೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಕ್ರಮದಿಂದ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗುತ್ತವೆ. ಡಾ. ಎಂ. ಎಸ್. ಲಠಿಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುವಂತೆ ಖೊಬಾ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಥಮ ಕೃತಿ “ಅಳುನಗೆಯ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಪೆದ್ದ ಜಿಮ್ಮ”ದಲ್ಲಿ ಭಾವ ಭಾಷೆಗಳ ಮಧುರ ಸಂಗಮವನ್ನು ಮೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೂ ಮೀರಿದ ಪರಿಣಾಮ ರಮಣೀಯತೆ ಮೆರೆದಿದ್ದಾರೆ³⁰ ಎಂಬುದು ಒಪ್ಪುವ ಮಾತೆನ್ನಬಹುದು.

ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು

- 1) ಡಾ. ಮಾಣಿಕರಾವ ಧನಶ್ರೀ- ಐವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ- 1995-ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ.
- 2) ಐವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರನ ಪೌರುಷ-1995- ಪುಟ- 18.
- 3) ಯುಗವಾಣಿ-1998- ಪ್ರ. 133-ಪುಟ- 22.
- 4) ಯುಗವಾಣಿ-1998- ಪ್ರ. 391-ಪುಟ- 59.
- 5) ಬಿ.ಎಸ್. ಖೂಬಾ- ಯುಗವಾಣಿ-1998- ಪ್ರ.-ಏಗಿ
- 6) ಬಿ.ಎಸ್. ಖೂಬಾ- ಯುಗವಾಣಿ-1998- ಪ್ರ.-ಏಗಿ
- 7) ಖುಜ ಉಚಿಡಿಜ ಜಿಚಿಆಕೆಡಿಡಿ: ಣುಜ ಚಿಡಿಣ ಔ ಖಿಡಿಚಿಟ್ಟಿಟಚಿಣಊಚಿ - ಕೂರ 55
- 8) ಬಸವರಾಜ ಸಿದ್ರಾಮಪ್ಪ- ಬಂಡಪ್ಪ ಖೂಬಾ-ಬದುಕು ಬರಹ ಪ್ರಕಟಿತ ಎಂ. ಫಿಲ್. ಪ್ರಬಂಧ